

Giáo Chủ Đại Nhân, Tha Thứ Ta

Contents

Giáo Chủ Đại Nhân, Tha Thứ Ta	1
1. Chương 1: Ta Muốn Tự Tử	1
2. Chương 2: Hoan Ái	4
3. Chương 3: Ta Là Người Của Người	7
4. Chương 4: Ta Có Địa Vị Gì?	10
5. Chương 5: Nhạc Sư Mới Đến	14
6. Chương 6: Ta Thích Người	17
7. Chương 7: Mật Thất Có Nuôi Rắn	20
8. Chương 8: Mảnh Ngọc Bội	23
9. Chương 9: Bị Vạch Trần	26
10. Chương 10: Hôn Lễ	28
11. Chương 11: Chuộc Lỗi	31
12. Chương 12: Đồng Minh Mới	34
13. Chương 13: Bên Nhau Cả Đời	37

Giáo Chủ Đại Nhân, Tha Thứ Ta

Giới thiệu

Thể Loại: đam mỹ, nhất thụ nhất công, lạnh lùng băng sơn công x nhanh chóng gian xảo thụSố Chương: 13Ổ Bối Tứ Giác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-dai-nhan-tha-thu-ta>

1. Chương 1: Ta Muốn Tự Tử

Hiên Viên Thiệu bị bắt cóc, nhưng mà tâm tình hắn rất vui sướng, còn vui hơn cả việc có được ngàn vàng trong tay. Người bắt cóc hắn là Thanh Long đường chủ của Bái Tử Giáo. Bái Tử Giáo là đệ nhất giáo phái tại trung thổ. Giáo đồ có hơn vạn người, dấn trải khắp nơi, không ai không biết đến. Đứng đầu là giáo chủ Cổ Tích Vân, dưới trướng y có bốn đường chủ: Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ. Trong đó, ham mê lập công nhất là Thanh Long đường chủ.

Lai lịch của Cổ Tích Vân kể ra rất dài. Y là con nuôi của giáo chủ tiền nhiệm. Khi giáo chủ tiền nhiệm còn tại thế, từng vì Bái Tử Giáo lập ra nhiều chiến tích lẫy lừng. Điển hình là y đã triệt hạ đối thủ lớn nhất của Bái Tử Giáo thời bấy giờ Độc Sa Môn, lấy đầu môn chủ mang về thị uy trước đại sảnh giáo phái, khiến cho trên dưới Bái Tử Giáo đều khiếp đảm. Do đó, sau khi giáo chủ tiền nhiệm qua đời, y nghiễm nhiên trở thành tân giáo chủ mà không hề gặp phải sự phản đối nào. Đúng hơn là, không ai dám phản đối.

Cổ Tích Vân suýt chút nữa là từng thành hôn với con gái của Huyền Vũ đường chủ, nhưng trước lễ thành hôn một ngày, Huyền Khanh Phượng phát hiện y đang quan hệ với nam sủng, đã tức giận giết chết người

nam sủng ái. Sau đó, Huyền Khanh Phượng bắt Cổ Tịch Vân đích thân đến nhận lỗi, bằng không nàng không gả. Cổ Tịch Vân cư nhiên không ngó ngang gì đến nàng, tiếp tục nuôi nam sủng khác. Huyền Khanh Phượng lại tức giận giết chết lần nữa. Cứ thế, hai người dây dưa suốt một năm, Huyền Khanh Phượng trầm uất tự sát. Từ đó, Huyền Vũ đường chủ tuy ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng âm thầm ghi hận Cổ Tịch Vân. Huyền Vũ đường chủ thường ở bên ngoài tổng đà chăm lo giáo sự, nếu bắt buộc phải về tổng đà cũng sẽ cố ý tránh mặt Cổ Tịch Vân.

Thanh Long đường chủ nắm bắt tin tức nhanh nhạy. Khi biết rằng Cổ Tịch Vân chỉ thích nam nhân, cách một thời gian ngắn, ông lại dâng lên Cổ Tịch Vân một người. Thế nhưng, Cổ Tịch Vân đúng dạng phong lưu hắc ám không cần chỉnh. Y rất mau chán, mà khi chán rồi sẽ ném đi, tuyệt không niệm tình.

Cổ Tịch Vân không bao giờ cười, quanh năm chỉ có một loại sắc mặt lạnh lùng. Giang hồ đồn đại Cổ Tịch Vân chỉ là cố tỏ vẻ lạnh lùng. Ngay từ nhỏ, y đã nổi danh với dung mạo phong nhã tuyệt thế, khuynh quốc khuynh thành. Bởi vì là thân nam tử, y căm ghét việc phải nghe những lời khen hư ảo đó, thậm chí thấy nhục nhã vì được khen, bèn đeo mặt nạ che lại. Có điều, cái gì càng muốn giấu thì thiên hạ càng muốn biết. Lời đồn về dung mạo của y như gió thổi qua trăm hoa, càng bay càng khuếch tán. Thiên hạ bèn gán ghép bốn chữ “đệ nhất mỹ nam” cho y, rồi tự nhiên cũng hiểu được vì sao giai nhân diễm lệ như Huyền Khanh Phượng phải tự sát vì y. Có lẽ dung mạo kia khiến cho người ta gặp rồi liền thổn thức, cả đời không thể quên.

Hiên Viên Thiệu hiện đang ở trong phòng của Cổ Tịch Vân. Để đến được đây, hắn đã phải điều tra rất lâu, mới biết được Thanh Long đường chủ mỗi ngày rằm thường đến kỹ viện gần sông Tử Hà mua vui. Hắn giả làm văn nhân mặc khách, ngồi trên mui thuyền trôi dọc theo sông Tử Hà liên tục nhiều ngày, thoắt tiêu muốn nát cả môi thì lão già này mới chịu bỏ đám kỹ nữ sang một bên mà để ý tới. Dung mạo hắn cũng không phải dạng tầm thường gì. Hắn xuất thân hoàng tộc cao quý, là đệ đệ của đương kim hoàng đế. Từ lúc sinh ra đến giờ đã ăn toàn bào ngư vi cá, cao lương mỹ vị, da dẻ vừa trắng vừa hồng, ai nhìn cũng sẽ rung động. Huống hồ, hắn thưởng thức phong hoa tuyết nguyệt, yêu thích cái đẹp. Ngày thường không múa kiếm cầm đao, chỉ biết ăn chơi rồi thoắt tiêu, mười ngón tay thon thả mềm mại, so với nữ nhân chẳng kém là bao. Vì thế, nằm trong dự đoán của hắn, Thanh Long đường chủ gặp hắn rồi liền cho người đánh thuốc mê mang hắn về tổng đà Bái Tử Giáo dâng cho Cổ Tịch Vân.

Hiên Viên Thiệu bị trói hai tay lẫn hai chân, đặt ngồi trên giường. Thanh Long đường chủ sợ hắn chạy nên trói rất chắc. Hắn có chút xuýt xoa vì da thịt bị tổn thương. Kể cả khi ông không trói, hắn cũng không có ý định bỏ chạy. Hắn đã phải hao tổn rất nhiều tâm sức, bị khiêng vác như cái bao thịt, ném lên ném xuống mấy lần mới đến được đây, tất cả đều chỉ vì muốn nhìn thấy khuôn mặt Cổ Tịch Vân. Một khi chưa nhìn thấy, dù có lấy kiếm kề ngang cổ hắn thì hắn vẫn sẽ sống chết ở lại nơi này.

Nhìn kỹ mới thấy căn phòng của Cổ Tịch Vân trang trí vô cùng đơn điệu. Màn gấm lẫn vật dụng đều chìm trong một màu đen tuyền, kể cả những cành hoa cắm trong lọ cũng là thực được đen. Hiên Viên Thiệu tự hỏi phải chăng lát nữa Cổ Tịch Vân cũng sẽ xuất hiện trong y phục đen, mặt nạ đen, lẫn hài đen? Nếu vậy hắn sẽ được dịp cười đến chết mất. Mặc dù Hiên Viên Thiệu không hề thích mấy màu sắc sặc sỡ, nhưng đắm chìm trong một màu đen u tối thế này thì không thể gọi là đơn giản, mà là rùng rợn.

Có tiếng bước chân đi tới rồi tiếng xầm xì to nhỏ chọt vang lên bên ngoài cửa phòng Cổ Tịch Vân. Hiên Viên Thiệu tưởng rằng Cổ Tịch Vân tới nên nhồm dậy, nhảy tung tung về phía cửa nghe ngóng, mới biết chỉ là hai người hầu bới móc chuyện chủ nhân.

Một người hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Không phải Tô Lăng đang rất được giáo chủ sủng ái sao? Thanh Long đường chủ vì sao còn mang người mới tới?”

Người kia đáp: “Hôm nọ người ra ngoài mua đồ nên không biết. Hắn chết rồi. Chính vì ý được giáo chủ sủng ái, dám thừa lúc giáo chủ ngủ gở mặt nạ của người ra, thế là bị người nổi giận chường một cái nạt tim chết.”

Hiên Viên Thiệu cả kinh. Chỉ nhìn mặt Cổ Tịch Vân một tí mà bị giết sao? Cái chết này có thể xếp vào hàng oan uổng bậc nhất rồi.

“Ta nói này, người ta đồn giáo chủ mỹ mạo như hoa, nhưng có ai trong số chúng ta nhìn thấy bao giờ đâu. Có khi nào tin đồn là sai sự thật không? Người nghĩ xem, Tô Lăng cũng chỉ tò mò mới làm vậy. Nhìn một

cái có mắt mát gì đâu, trừ khi khuôn mặt giáo chủ ngược lại với lời đồn, mới sinh ra tự ti, bằng không sao lại giết Tô Lăng vì lý do đó được?”

Hiên Viên Thiệu đắm chiêu, lời này chưa hẳn vô lý à nha. Xưa nay người quý cái đẹp, chim quý tiếng hót. Dị ứng nặng với khuôn mặt của chính mình như Cổ Tịch Vân thì lần đầu tiên hẳn mới thấy, lại còn giết người vì khuôn mặt nữa, đúng là rất đáng nghi. Lỡ như...lỡ như Cổ Tịch Vân rất xấu, vậy chẳng phải bao công sức mà hắn bỏ ra để đến được đây đều đổ sông đổ biển cả sao? Hiên Viên Thiệu nhắm mắt, thầm rống thầm thương trong lòng. Ngàn vạn lần không thể như vậy a...

Người kia nói: “Điều người nghĩ có rất nhiều người khác cũng nghĩ vậy. Bất quá đừng tò mò thì hơn. Ta không muốn chết oan như Tô Lăng. A...đằng đó ai lại thấp đèn sáng thế kia? Mau đi tắt nhanh, giáo chủ không thích quá nhiều ánh sáng.”

Hai người hầu bỏ đi. Hiên Viên Thiệu nhảy tưng tưng quay lại giường ngồi xuống. Thì ra Cổ Tịch Vân ngoài dị ứng với khuôn mặt của chính mình còn dị ứng với ánh sáng. Nếu vậy, hẳn có thể hiểu vì sao mọi thứ trong phòng đều là màu đen, nên cũng không được thấp nhiều. Hiên Viên Thiệu đang nghĩ nghĩ thì lại nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Không nhanh không chậm, mỗi bước chân đều có khí lực và nhịp độ đều đặn.

Cổ Tịch Vân đẩy cửa bước vào phòng. Hiên Viên Thiệu kinh hô. Hắn quả thật nên ôm bụng cười một trận nếu không phải gặp được ánh mắt lạnh lẽo như băng hà lướt chậm lên người làm trái tim đập loạn trong vài giây. Cổ Tịch Vân từ đầu đến chân đều là màu đen, mặt nạ đen che kín nửa khuôn mặt trên, trường bào rộng đen, hài thù đen, ngay cả dây ngọc bội và ngọc bội đang đeo cũng thuần túy màu đen. Y giống như một bóng ma, lại di chuyển trong căn phòng lơ mờ ánh sáng, trông càng sờn gai óc hơn. Hiên Viên Thiệu thoáng chốc hoang mang về quyết định tự dẫn thân vào chốn nguy hiểm này của hắn, nhưng lại ra sức thuyết phục bản thân rằng “bất nhập hổ huyệt, bất đắc hổ tử,” biết đâu càng nguy hiểm thì càng có thành quả lớn lao.

“Người là ai? Sao lại bắt ta đến đây?” Hiên Viên Thiệu gào lên hỏi, đáng vẻ rất kích động. Không phải khoe nhưng đúng kích, trá hình các kiểu chính là sở trường của hắn.

“Bất người không phải ta, là thuộc hạ của ta. Ta không sai bảo nhưng ông ta vẫn làm.” Cổ Tịch Vân lên tiếng, giọng nói cực kỳ trầm và ám. Hiên Viên Thiệu vừa nghe đã thấy trái tim đập hụt đi vài nhịp.

Cổ Tịch Vân ngồi xuống bàn, lướt sơ đôi mắt dài và hẹp khắp người hắn, phát hiện ngay thất lưng hắn có giắt cây bạch ngọc tiêu: “Người biết thổi tiêu sao?”

“Đương nhiên, vì ta là tiêu sư.”

“Thối ta nghe một khúc.”

Hiên Viên Thiệu đang định mở miệng. Cổ Tịch Vân chỉ tay vào màn treo giường, từ ngón tay phát ra kinh lực cắt đôi dải màn rơi xuống đất.

“Nếu làm trái lời ta, ngươi sẽ giống như nó.”

Hiên Viên Thiệu hớp ngụm khí lạnh. Giáo chủ đại nhân quả là thần công bất phàm. Hắn ngậm miệng, ú ớ đứng dậy. Cổ Tịch Vân hiểu là hai tay hắn đang bị trói nên chỉ tay lần nữa, dây trói tự động bị cắt ra.

Hiên Viên Thiệu tháo cả dây trói chân rồi vận dụng đầu óc xem thử hắn nên thổi khúc gì. Đây là lần gặp đầu tiên của hai người. Hắn cần phải tạo ra một ấn tượng tuyệt đối hoàn hảo trong lòng Cổ Tịch Vân. Hắn nâng tiêu lên, bắt đầu ngậm nga. Cổ Tịch Vân nhắm mắt lắng nghe, không phát ra tiếng động nào. Khi Hiên Viên Thiệu thổi dứt bài, thấy Cổ Tịch Vân vẫn ngồi yên, hắn thật muốn đến gần y thêm chút nữa. Có điều, lý trí bảo hắn không nên khinh suất. Hắn đứng tại chỗ, nói: “Ta thổi xong rồi!”

Cổ Tịch Vân cứ nhiên không ngủ mà vẫn im lìm, giây lát sau mới mở mắt lên tiếng: “Đây là khúc gì?”

Hiên Viên Thiệu tự phục bản thân thông minh. Nếu lúc này hắn tiến tới, chắc sẽ đứt làm đôi giống như dải màn giường.

“Việt Nhân Ca.”

“Nói về cái gì?”

“Rất lâu về trước, có một vị vương tử nước Sở ngồi thuyền dạo chơi. Người đưa thuyền là cô gái nước Việt. Nàng vừa gặp vương tử đã cảm mến, bèn hát khúc này tỏ bày. Cuối khúc này có câu: Núi kia có cây, cây có cành. Lòng yêu thích quân, quân không hay.”

Cổ Tịch Vân nhìn hấn, ánh mắt phức tạp như có thiên ngôn vạn ngữ.

“Ta đã thối tiêu theo ý người. Nếu người không bắt ta, vậy thì hãy thả ta ra. Ta còn phải đi tự tử.” Hiên Viên Thiệu giả mặt ngây nói.

“Tại sao phải tự tử?”

“Nghĩa phụ nghĩa huynh của ta đều chết, ta còn sống trên đời cũng không có ai yêu thương hay cần đến, vậy sống làm gì? Vốn dĩ ta định ra sông Tử Hà thối một khúc tiêu cuối tế bái họ rồi nhảy xuống, ai ngờ bị thuộc hạ người bắt về đây.” Hấn rũ đầu xuống, hai mắt bi thương. Hấn nghĩ thầm Cổ Tịch Vân chắc chắn sẽ tò mò hỏi tiếp, rồi thì hấn có thể kể ra quá khứ cô nhi đau buồn mà hấn đã ngốn hơn cả tháng để biên soạn, khiến cho Cổ Tịch Vân động lòng trắc ẩn giữ hấn ở lại bên mình.

Ai ngờ, đời không như mơ. Cổ Tịch Vân rút trủy thủ giắt bên hông ném lên bàn: “Đến đây cầm lấy. Ta toại nguyện cho người.”

Hiên Viên Thiệu chấn động một phen. Giáo chủ đại nhân, ngài chơi thế này có phần ác quá rồi.

2. Chương 2: Hoan Ái

Hiên Viên Thiệu tiến gần Cổ Tịch Vân cầm lên trủy thủ. Chủ sao thì nó vậy, cũng là một màu đen khiến người ta ngứa mắt.

“Cái này phải cắt vào đâu đây?” Hiên Viên Thiệu mím chặt môi, e ấp hỏi.

“Cổ, tim, bụng.” Cổ Tịch Vân vừa nói vừa chỉ từng bộ phận trên cơ thể hấn. “Chỗ nào cũng chỉ cần một nhát là chết.”

“Vậy có đau đớn không? Ta rất sợ đau.”

Cổ Tịch Vân chìa tay ra, ý muốn lấy lại trủy thủ: “Vậy để ta làm. Một nhát nhanh gọn, không đau đớn.”

Hiên Viên Thiệu ngẫm than trời. Tên giáo chủ này rất quyết tâm giết hấn đây mà.

Hiên Viên Thiệu giơ trủy thủ gần đến tay Cổ Tịch Vân thì bỗng rụt lại: “Chết vậy sẽ ra rất nhiều máu, còn để lại sẹo trên người, lúc xuống dưới âm phủ không có đại phu, ai sẽ chữa lành sẹo cho ta?”

Cổ Tịch Vân giục lại trủy thủ, Hiên Viên Thiệu tưởng Cổ Tịch Vân muốn ra tay thật, đang định giở trò khác ứng biến thì y đã đem trủy thủ cắt đi. Hiên Viên Thiệu thầm thở phào, vừa thở xong lại nghe Cổ Tịch Vân nói: “Thế thì treo cổ đi! Ta sai người mang vải tới cho người!”

“Treo cổ chết thì lưỡi sẽ thè dài ra, không bao giờ thu lại được. Ta không muốn chết rồi còn hù dọa mấy con ma khác. Người xem Bạch Vô Thường là biết.”

“Uống thuốc độc. Chỗ ta cũng có một vài loại, từ loại quần quai chết từ từ cho đến loại vừa uống vào liền thất khiếu chảy máu mà chết.”

“Thế còn ghê rợn hơn cả treo cổ. Chết kiểu đó chỉ sợ âm phủ cũng không muốn nhận ta.”

“Vậy lẽ nào chết đuối thì đẹp đẻ hơn? Bụng uống đầy nước sẽ phình to lên, không phải sao?”

Hiên Viên Thiệu đồng tình: “Phải ha, ta lại quên nghĩ đến vấn đề này.”

“Người rốt cuộc là có muốn chết hay không?”

“Đương nhiên, nhưng ta không muốn chết theo cách xấu xí, ngay cả quỷ cũng khinh thường.”

“Đúng là thú vị.” Cổ Tịch Vân đứng lên, bất ngờ kéo tay ôm ngang eo Hiên Viên Thiệu. “Nhưng dài dòng thế đủ rồi. Đêm đã khuya, ta cũng mệt rồi.”

Cổ Tịch Vân bế sức Hiên Viên Thiệu đến cạnh giường rồi ném xuống. Hiên Viên Thiệu gấp gấp hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Làm tình.”

Hiên Viên Thiệu nuốt nước bọt ừng ực. Cổ giáo chủ quả nhiên thẳng thắn, phi thường thẳng thắn.

“Khoan khoan, loại chuyện này đâu thể làm bữa bãi...giữa ta và người được.”

“Lẽ nào phải tuyên bố cho mọi người biết rồi mới làm?” Cổ Tịch Vân hỏi lại. Đôi mắt không hề có hàm ý cợt đùa.

“Cũng không cần khoa trương đến thế, nhưng mà chúng ta còn chưa biết tên nhau, huống hồ chúng ta đâu phải người yêu. Đúng, chỉ có người yêu mới làm loại chuyện này với nhau.” Hiên Viên Thiệu tìm cớ nói.

“Làm xong thì thành người yêu cũng chưa muộn.”

Cổ Tịch Vân đè hai tay Hiên Viên Thiệu xuống giường rồi khóa chặt môi hắn lại để ngăn hắn nói tiếp. Hiên Viên Thiệu lúc đầu còn chống cự nhưng dần dà buông lỏng hai tay ra. Cổ Tịch Vân hôn quá giỏi, chỉ vài cái đảo qua đảo lại trong vòm họng hắn liền khiến toàn thân hắn vô lực. Hiên Viên Thiệu có một chút không vui. Điều này chỉ chứng tỏ là Cổ Tịch Vân quả nhiên phóng túng vô độ như lời đồn.

Cổ Tịch Vân mở rộng y phục của Hiên Viên Thiệu cho trượt xuống vai. Bỗng dừng, y dừng lại. Từ dưới cổ đến gần lồng ngực hắn có những đường gân máu nổi cộm lên trông như rễ cây.

“Người trúng độc?” Cổ Tịch Vân hỏi.

“Phải a. Nghe nói đường gân máu đến tim thì sẽ chết, trước khi chết quằn quại rất thống khổ, cũng may là nó chỉ mới đến gần tim đã dừng lại. Chất độc này có thể truyền qua đường tiếp xúc da thịt thân mật, cho nên người tốt nhất đừng động đến ta.”

“Thế sao?” Cổ Tịch Vân giữ ngữ điệu nhẹ nhàng hỏi, giống như chẳng có gì khiến cho y sợ hãi nổi. Y cúi xuống hôn lên đường gân máu rồi đẩy lưỡi vờn quanh lồng ngực hắn.

Hiên Viên Thiệu phát hoảng: “Ta nói thật đấy. Độc này có thể lây lan, người ngừng lại đi.”

“Ta...bách độc bất xâm.” Cổ Tịch Vân không nhanh không chậm nói. “Huống hồ chỉ là Huyết Diễm Tán, ta chữa được.”

Hiên Viên Thiệu hít sâu một luồng khí lạnh. Ngay cả tên độc Cổ Tịch Vân cũng biết, xem ra lời này không phải nói đùa. Lúc hắn còn rất nhỏ, cũng chẳng nhớ được là bao nhiêu tuổi, có thích khách vào hành thích hoàng huynh. Hắn liền mình đỡ lấy một đao cho hoàng huynh, kết quả là bị trúng độc. Hoàng huynh liền huy động toàn thể người trong thái y đường đến chữa trị cho hắn, nhưng không ai giải trừ được, chỉ có thể ngăn chất độc không phát tán đến tim. Thấm thoát mà gần ấy năm dài đã trôi qua. Huyết Diễm Tán trong người hắn luôn là tâm bệnh đối với hoàng huynh. Cho dù thích khách bị xử chết, loạn thần sai khiến phía sau cũng đã tự sát đền tội, nhưng mà vẫn chưa ai chữa lành nỗi cho hắn.

Hiên Viên Thiệu mới nghĩ đến đây liền cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn trở về thực tại, phát hiện vãi vốc trên người quá nửa đã bị Cổ Tịch Vân tiến đi. Giáo chủ đại nhân đúng là làm việc vô cùng nhanh gọn.

“Cái này...khoan khoan...”

Cả tiết khổ cũng đang bị tiến chân. Hiên Viên Thiệu không thể không bàng hoàng. Hắn vốn nghĩ vì chất độc này Cổ Tịch Vân sẽ không chạm đến hắn, ai ngờ lại gặp được một giáo chủ bách độc bất xâm. Lần này đúng là bị lão thiên gia hại chết rồi. Não bộ hắn lập tức phát huy, muốn tìm ra đối sách chữa lửa gấp. Thế nhưng, Cổ Tịch Vân vẫn là nhanh hơn hắn một bước, đem cái thứ nhạy cảm của hắn luồn vào các ngón tay. Hiên Viên Thiệu vô thức vịn vào vai Cổ Tịch Vân rên khẽ lên, kể sách gì cũng bỏ mặc bởi cảm giác hiện tại thực sự sung sướng quá đời.

Cổ Tịch Vân dùng tay còn lại hí lộng một bên đầu nhũ hân. Móng tay y thỉnh thoảng sẽ cố tình bấu vào nó rồi kéo cao lên. Hiên Viên Thiệu cong người lại chịu đựng. Rõ ràng là nhồn nhột ngứa ngứa không dễ chịu gì cho cam nhưng lại rất kích thích, không dứt ra được. Sau khi Hiên Viên Thiệu xuất ra, Cổ Tịch Vân đưa chính bàn tay đầm đày dịch thể hân chợt vào hậu huyết đang khép kín.

“Chỗ đó...ừ...a...khoan...nghe ta nói...”

“Thả lỏng chút!” Cổ Tịch Vân nhún vai hân xuống giường, tránh cho hân ngồi bật dậy.

“Đau...a...rất đau...”

“Thả lỏng...ta vào cũng rất khó...” Cổ Tịch Vân vẫn bình tĩnh nói nhưng Hiên Viên Thiệu thì đang long lanh nước mắt. Cổ Tịch Vân cúi xuống dịu dàng hôn lên mí mắt hân. Hân vì sự dịu dàng này mà cảm động, nheo nheo mắt nhìn cho rõ người đang ở trước mặt. Bất giác, lòng hân nảy sinh sự ghen tị tột cùng. Cổ Tịch Vân có thể dịu dàng như vậy với hân, thì cũng đã từng dịu dàng như vậy với những người khác. Hân không cam tâm bị đánh đồng cùng những người kia. Hân nhất định phải tạo ra sự khác biệt.

Hiên Viên Thiệu bỏ mặc đau đớn phía dưới, vươn tay ra ôm lấy cổ của Cổ Tịch Vân, dùng hết nhiệt huyết nam nhi đặt lên môi Cổ Tịch Vân một nụ hôn. Cổ Tịch Vân quả nhiên sửng sốt, sự tò mò trong đáy mắt được thắp sáng lên. Hiên Viên Thiệu không biết cách hôn, vì vậy hôn rất loạn. May mà được Cổ Tịch Vân đáp trả và dẫn dắt lối đi, mới vơi bớt phần nào sự xấu hổ. Khi dứt ra khỏi nụ hôn, Hiên Viên Thiệu liếm lên vành tai Cổ Tịch Vân nói: “Ta tên A Thiệu!”

Cổ Tịch Vân không nói gì. Y cũng không cởi y phục, chỉ để cho thứ cần phải lộ ra được lộ ra, cứ thế mà đâm xuyên qua hậu huyết Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu gục đầu lên vai Cổ Tịch Vân. Lúc này, cơ thể hai người đang ở gần nhau nhất. Nếu hân tranh thủ thời cơ gỡ xuống lớp mặt nạ kia, tin chắc Cổ Tịch Vân sẽ không phản ứng kịp. Có điều, gỡ xong thì sao? Cổ Tịch Vân chắc chắn nổi giận và hân phải nộp mạng cho âm tào địa phủ. Không nên a! Chiếc mặt nạ kia phải để chính tay Cổ Tịch Vân tự nguyện gỡ xuống trước hân thì mới tốt.

Tuy nhiên, có một chuyện còn quan trọng hơn cả việc biết được khuôn mặt thật của Cổ Tịch Vân. Hân vậy mà lại đi theo cảm xúc, hiến dâng cho Cổ Tịch Vân lần đầu tiên của hân. Nếu như Cổ Tịch Vân là đại mỹ nam, hân đương nhiên không còn gì hạnh phúc bằng. Lỡ mà ngược lại, diện mạo như Chung Vô Diệm thì hân biết phải tính sao?

“A...tên người...cho ta biết tên người đi...a...” Hiên Viên Thiệu vừa thở dốc vừa gắng gượng nói. Máu trong cơ thể hân đã dồn hết xuống dưới bụng, nơi mà Cổ Tịch Vân không ngừng loạn đảo.

“Cổ Tịch Vân”

“A...vì sao người phải đeo mặt nạ a?”

“Không muốn cho người khác thấy.” Nghe Cổ Tịch Vân trả lời xong, Hiên Viên Thiệu có cảm giác huê vốn. Lý lẽ này đương nhiên hân biết rồi.

Cổ Tịch Vân đẩy Hiên Viên Thiệu nằm xuống giường, gập người lại để tiến vào sâu hơn. Hiên Viên Thiệu rất không khách sáo rên lớn lên. Lúc đầu là đau nhưng càng về sau càng sướng khoái khó tả, cứ như có một cổ dục hỏa đang sưởi ấm toàn thân hân, làm bùng tỉnh hết thảy mọi tế bào.

Hân giữ tay của Cổ Tịch Vân nói lớn: “A...thoải mái...rất thoải mái...”

Cổ Tịch Vân sờ vào mặt hân, nựng nịu khuôn mặt trắng trắng mềm mềm cực kỳ hấp dẫn lòng người. Hiên Viên Thiệu ngượng ngùng: “Đừng như vậy a...a...ta sẽ ra mất...”

“Thích?” Cổ Tịch Vân kiểm lời hỏi.

“Ừm...a...rất thích người sờ ta...a...”

Cổ Tịch Vân giương ra ánh mắt khó hiểu.

“Lòng yêu thích quân...a...quân không hay...a...a...”

Hiên Viên Thiệu nhin không nổi nữa mà bắn ra, sau đó Cổ Tịch Vân cũng vì cảnh tượng đẹp mắt này bắn theo. Hiên Viên Thiệu không thể tin được câu thơ cổ mỹ miều kia lại được hắn nói ra trong loại sự tình này. Hắn nghĩ đi nghĩ lại. Bị dục vọng lừa lọc mà buông xuôi cũng có, nhưng đúng hơn vẫn là từ lúc gặp được Cổ Tịch Vân, linh hồn hắn đã bị ánh mắt y hút vào. Thôi mặc kệ Cổ Tịch Vân xấu đẹp ra sao, một Cổ Tịch Vân đeo mặt nạ thế này cũng quyến rũ không kém gì.

“Lòng yêu thích quân, quân không hay” – Trong đầu của Cổ Tịch Vân tái hiện lại giai điệu mà Hiên Viên Thiệu từng thổi. Y kích động đưa phần đỉnh chạm vào hậu huyệt Hiên Viên Thiệu, đảo một vòng bên ngoài rồi lại tiến vào.

“Ồ...a...” Hiên Viên Thiệu cứ tưởng đã kết thúc rồi, chưa kịp chuẩn bị gì liền đón nhận đợt tập kích lần hai. Cơ thể run run, ánh mắt mọng nước nhìn Cổ Tịch Vân oán trách.

“Tiếp tục!” Cổ Tịch Vân nói thản nhiên.

Ừ thì tiếp tục, cũng không phải là hắn ghét bỏ hay không còn sức, chẳng qua hắn cần được thông báo trước một tiếng. Nếu giờ hắn chỉ trích Cổ Tịch Vân thì không biết sẽ có hậu quả gì. Tốt nhất vẫn nên im lặng chiều ý y.

“Tịch Vân...a...chậm chút a...cho ta làm quen đã...”

Cổ Tịch Vân hơi khựng lại. Không nhớ đã bao lâu rồi mới lại nghe có người gọi thẳng tên y.

“Gọi ta là giáo chủ!” Y chỉnh sửa rồi tiếp tục động.

“Không...người đã nói là làm xong...a...thì thành người yêu...” Hiên Viên Thiệu cố gắng đôi co.

“Rồi sao?”

“Người yêu có thể gọi thẳng tên nhau...a...a...”

Cổ Tịch Vân nghĩ nghĩ. Đúng là y từng nói vậy thật.

“Tùy người đi.”

“Tịch Vân...của người nóng quá...ta rất thích...”

Cổ Tịch Vân nhăn mặt nhíu mày. Không biết quyết định để mặc cho người này gọi tên y là đúng hay sai. Bất quá, y cũng không thấy khó chịu gì, chỉ là hơi ngượng chút.

3. Chương 3: Ta Là Người Của Người

Hiên Viên Thiệu lăn qua lăn lại trên giường một hồi, quyết định không nường nữa mà uể oải đứng dậy. Nghe được tiếng động, một tiểu nha đầu tám mười một, mười hai tuổi lật đật ôm thau nước sạch bước vào:

“Công tử, mời ngài rửa mặt.”

Hiên Viên Thiệu nhìn tiểu nha đầu, đoán cũng là người dễ gần gũi. Hắn vừa đến đây, chẳng biết cái gì cả, rất cần giao lưu kết bạn để học hỏi thêm nhiều chuyện.

“Nha đầu xinh xắn, người tên gì?”

Tiểu nha đầu được khen, mặt mày lập tức sáng sủa hẳn, cười toe toét nói:

“Nô tài là Niệm Nô.”

Hiên Viên Thiệu nhận khăn từ tay Niệm Nô, lau mặt rồi lại nói:

“Ta là A Thiệu. Tịch Vân đi đâu rồi?”

Niệm Nô thất sắc, chứng hững nhìn hẩn. Hẩn chớp mắt, lập tức hiểu ra nguyên do. Số người cả gan dám gọi tên thật của giáo chủ Bái Tử Giáo e rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Tuy nhiên, cái này là do Cổ Tịch Vân cho phép hẩn gọi. Hẩn không gọi sẽ thấy có lỗi với lương tâm, càng có lỗi với Cổ Tịch Vân.

“Giáo chủ, ngài ấy đã đi luyện công.” Niệm Nô khôi phục thần trí, từ tốn đáp rồi nói tiếp: “Chỗ này gọi là Lộng Nguyệt Các, nơi ở riêng của giáo chủ nên ngày thường không có nhiều người dám lui tới. Số người hay qua lại bên ngoài đều là hạ nhân như Niệm Nô. Trước lúc rời khỏi, giáo chủ sợ rằng công tử sẽ cảm thấy xa lạ, không dám đi đâu nên đặc biệt căn dặn Niệm Nô đưa công tử đi tham quan một vòng.”

Hiên Viên Thiệu mỉm cười. Cổ Tịch Vân đúng là rất chu đáo. Hẩn đặt lại khăn vào thau nói:

“Người đừng gọi ta công tử này công tử nọ, ta đã nói cho người biết tên của ta còn gì? Cứ gọi tên của ta là được.”

“Niệm Nô không dám gọi bừa. Cùng lắm thì Niệm Nô biết tên người rồi nên sẽ gọi Thiệu công tử cho dễ phân biệt với các công tử khác.”

Hiên Viên Thiệu sa sầm mặt xuống: “Các công tử khác?”

“Là những công tử đến trước Thiệu công tử.” Niệm Nô e ấp trả lời. Nhìn cách nàng không dám quang minh chính đại nói, Hiên Viên Thiệu đoán chừng nàng đã gộp chung hẩn với đám kia, sớm muộn cũng sẽ bị đuổi đi, rồi lại nhường chỗ cho người mới.

“Dẫn ta đi tham quan nơi này.” Hiên Viên Thiệu gạt đề tài này sang một bên. Hẩn đã là người của Cổ Tịch Vân, đời này dù chết cũng sẽ làm ma của Cổ Tịch Vân. Muốn đuổi hẩn đi? Đừng mơ! Làm gì có lý lẽ để cho Cổ Tịch Vân ăn xong rồi tha hồ phải miệng bỏ đi?

Niệm Nô dẫn Hiên Viên Thiệu đi xem xung quanh. Hẩn hơi ngỡ ngàng vì Lộng Nguyệt Các này rộng không thua kém gì phủ vương gia của hẩn. Bái Tử Giáo xem ra là rất giàu, chưa chừng còn giàu hơn cả ngân khố quốc gia. Lộng Nguyệt Các nằm trong một hẻm núi hiểm trở, cách tổng đà Bái Tử Giáo nửa giờ đi ngựa. Nơi này vừa có đình tạ san sát, vừa có suối nước nóng thiên nhiên, còn có cả một hoa viên tràn ngập sắc màu.

Niệm Nô chỉ vào cánh cửa mật thất đang khép chặt sau những hòn non bộ của hoa viên, nói: “Đó là nơi giáo chủ thường ngày luyện công. Khi luyện công giáo chủ không thích bị ai khác quấy rầy. Thiệu công tử tốt nhất đừng nên vì hiếu kỳ mà vào trong. Trước đây có một công tử không nghe lời khuyên của Niệm Nô, cương quyết vào, kết quả là không bao giờ còn trở ra nữa.”

Hiên Viên Thiệu mím môi không biết nên cảm thán sao. Đi đến đâu hẩn cũng nghe nói Cổ Tịch Vân giết người, đúng là thập phần kinh hãi.

Hiên Viên Thiệu đã biết sơ từng đường đi nước bước trong Lộng Nguyệt Các. Hẩn cho Niệm Nô lui đi, một mình ở lại hoa viên nhìn ngắm, vừa ngắm vừa dịch từng chút lại gần cửa mật thất trong sự tò mò, không biết từ lúc nào đã ngồi bám vào cột thạch đăng trước cửa, sau đó chán quá không gì làm ngủ thiếp đi.

Cổ Tịch Vân luyện công xong trở ra, thấy Hiên Viên Thiệu đang ôm thạch đăng đang ngủ, từ khoe miệng nhỏ ra chút nước bọt. Cổ Tịch Vân sờ trán, khom lưng định lay cho Hiên Viên Thiệu tỉnh nhưng chợt dừng lại giữa chừng. Khuôn mặt Hiên Viên Thiệu khi ngủ có gì đó rất ngây thơ vô hại, làm y thấy tội nếu đánh thức. Cổ Tịch Vân khoanh tay, đứng dựa vào bên kia của thạch đăng, vừa ngắm Hiên Viên Thiệu vừa thở dài. Người này không biết đến từ đâu, lại làm y thấy hứng thú vô cùng. Nhưng mà sự hứng thú này chẳng biết là phúc hay họa?

Hiên Viên Thiệu chớp mắt một lúc bèn tỉnh dậy, khua tay múa chân ngáp ngáp. Hẩn ưỡn vai, đang lau nước bọt nhỏ ra thì phát giác Cổ Tịch Vân đứng cạnh, mặt không biểu cảm nhìn vào hẩn. Tim hẩn kêu rảng rảng, đổ vỡ. Chính là một dạng mất hình tượng trước mặt tình lang mà các thiếu nữ hay nói đến.

“Tịch Vân, sao...sao người lại ở đây?”

“Người ở trước nơi luyện công của ta.” Cổ Tịch Vân không buồn giảng giải nhiều, ngụ ý người nên hỏi câu đó là y mới đúng.

“À...” Hiên Viên Thiệu phải mông đống lên. “Ta nhớ người, tới tìm người.” Giáo chủ đại nhân thích thăng thần thì từ nay hẳn sẽ thăng thần, cực kỳ thăng thần tỏ bày.

Cổ Tịch Vân giật mí mắt. Hiên Viên Thiệu cười tươi vì khiến cho sắc mặt lạnh lùng của Cổ Tịch Vân có tí xú biến đổi. Cụ thể là ánh mắt y ôn hòa hơn vài phút trước.

“Vậy sao?” Cổ Tịch Vân hỏi cho có. Hiên Viên Thiệu đoán đây là câu cửa miệng của y, rõ ràng hỏi nhưng lại không có ý muốn người khác phải trả lời.

“Tịch Vân, người có thân phận gì a? Sao Niệm Nô lại gọi người là giáo chủ?” Hiên Viên Thiệu giả ngây thơ hỏi.

“Ta là giáo chủ của Bái Tử Giáo.”

Hiên Viên Thiệu thấy nhột. Cổ Tịch Vân chỉ nói đơn giản thế, hoàn toàn không đề cập Bái Tử Giáo có bao nhiêu lớn mạnh, bản thân y làm giáo chủ có bao nhiêu tự hào, trong khi Hiên Viên Thiệu vì muốn hiểu rõ y đã điều tra ra cả số táo quân.

Hiên Viên Thiệu chạy tới ôm Cổ Tịch Vân, làm nũng: “Tịch Vân, ta mỏi chân rồi, người bế ta trở về được không?”

“Tự người có chân đi.” Cổ Tịch Vân trả lời.

“Nhưng mà đêm qua người làm ta bị thương nặng, ta còn ngồi ở đây cả buổi chờ người, không thể châm chước chút nào sao?”

Cổ Tịch Vân nghĩ nghĩ. Hiên Viên Thiệu sốt ruột nói: “Đừng nghĩ nữa. Người ăn cũng ăn rồi, người ta chỉ có yêu cầu bé tí tẹo thế mà cũng tính toán sao?”

Cổ Tịch Vân rất không nguyện ý bế Hiên Viên Thiệu lên. Hiên Viên Thiệu hí hửng ngã đầu vào lồng ngực y. Sau khi cả hai về đến phòng, Niệm Nô lại được dịp thất sắc một lần nữa. Giáo chủ của nàng vậy mà lại bế một nam sủng sao? Đúng là chuyện động trời.

Cổ Tịch Vân bảo Niệm Nô dọn thức ăn lên. Hiên Viên Thiệu nhìn sơ qua một lượt, tất cả đều là rau củ. Tiếng lòng của hắn cực kỳ thổn thức. Cổ Tịch Vân, đại ma đầu giết người không gớm tay mà lại ăn chay sao?

“Có gì à?” Cổ Tịch Vân không thấy Hiên Viên Thiệu cầm đũa nên hỏi.

Hiên Viên Thiệu sụt sùi: “Ta là người bình thường a.”

“Rồi sao?” Cổ Tịch Vân lại hỏi.

“Ta rất cần ăn thịt.” Hiên Viên Thiệu làm ra bộ mặt thỏ con mong đợi.

“À...” Cổ Tịch Vân đơn giản buông ra một tiếng như hiểu rồi. Trước đây những nam sủng kia của y cho gì ăn nấy, nửa chữ cũng không dám ý kiến. Bất quá, nếu họ chịu không nổi thì sẽ tự xuống nhà bếp sai vặt, không cần y phải để tâm.

Cổ Tịch Vân gọi Niệm Nô đi chuẩn bị món ăn riêng cho Hiên Viên Thiệu. Lát sau, Niệm Nô mang phần của hắn lên. Hiên Viên Thiệu nhìn nhìn, ngửi ngửi mùi thịt, thật sự có cảm giác sống lại rồi. Hắn không kiêng nể gì gấp lên ăn, ăn được vài miếng lại ngó sang phần của Cổ Tịch Vân, đang muốn gấp thử thì bị Cổ Tịch Vân dùng đũa gạt ra.

“Đã gấp vào món mặn thì không được đụng đến. Ta không thích vị tanh.”

“Tanh á? Thịt đã nấu chín làm sao mà tanh được?”

“Chỉ cần biết lưỡi của ta rất nhạy.”

Hiên Viên Thiệu ừ à rồi cười híp mắt: “Tịch Vân, ta lại hiểu thêm một điều mới về người.”

Cổ Tịch Vân dùng đũa, nhìn Hiên Viên Thiệu, trong ánh mắt có chút niềm vui khởi sắc.

“Tịch Vân, người không hỏi gì về quá khứ của ta sao? Như việc ta là ai? Từ đâu đến?”

“Đều không quan trọng. Bởi vì từ nay người là người của ta, nơi này cũng là nhà của người.”

Hiên Viên Thiệu nhìn Cổ Tịch Vân không chớp mắt. Ban đầu chỉ vì hiếu kỳ và tự cao mà hấn đến đây. Hấn bẩm sinh yêu thích cái đẹp, yêu còn hơn tính mạng, bởi tính khí ngông cuồng này mà nhiều lần bị hoàng huynh trêu đùa. Một hôm, nhân lúc trong cung có tiệc, hoàng huynh và hấn đều uống say. Hoàng huynh tình cờ nhắc đến tin đồn Cổ Tịch Vân được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam. Hiên Viên Thiệu cho rằng đồ vật đẹp hấn đã gom đầy cả phủ, giờ vừa hay chỉ thiếu người đẹp. Tuy nhiên, người khác với đồ vật, càng có nhiều càng phiền phức, cứ lấy hoàng huynh hấn ra làm thí dụ. Mỗi ngày tảo triều rồi phê tấu chương đã đủ mệt mỏi, còn bị một đám phi tần tranh qua tranh lại, đôi khi là ở giữa dàn xếp chuyện cải cộ của họ. Người đẹp không nên có nhiều, chỉ cần một mà thôi, chính là cái người được xưng tụng thiên hạ đệ nhất kia. Hấn rượu vào cao hứng tuyên bố:

“Thần đệ sẽ bắt Cổ Tịch Vân về làm người yêu.”

Hoàng huynh hấn nghe xong muốn tỉnh cả rượu, hỏi: “Vậy đệ có dám cá cược cùng trẫm? Nếu trong một năm đệ không thể có được Cổ Tịch Vân, phải cống nạp mười món bảo vật vào quốc khố. Ngược lại, nếu thành công như ý, trẫm sẽ đem khối huyết ngọc Mã Đạp Phi Yến do Tây Vực tiến cống tặng đệ.”

“Nhất ngôn vi định.” Hấn vậy mà không chút suy nghĩ đến hậu quả liên đồng ý. Có thể nói vì một lý do chẳng mấy cao đẹp gì, say rượu hứa bừa, mà hấn có mặt ở đây.

Thế nhưng bây giờ, khối huyết ngọc kia lại không còn là vấn đề, kể cả niềm kiêu hãnh muốn thắng hoàng huynh hoặc là sự tò mò về khuôn mặt Cổ Tịch Vân cũng vậy. Hấn đã tìm thấy một lý do mới để lưu lại. Hấn muốn có người nam tử này, hơn tất cả mọi bảo vật trên đời, hấn nhất định phải có được y.

“Ân!” Hiên Viên Thiệu gật đầu. Hấn là người của Cổ Tịch Vân, nơi có Cổ Tịch Vân chính là nhà của hấn.

4. Chương 4: Ta Có Địa Vị Gì?

Hiên Viên Thiệu nằm vuốt ve những sợi tóc của Cổ Tịch Vân. Hơn một tháng rồi, hấn luôn triền miên ân ái bên người này, dường như quên mất thời gian làm sao mà trôi qua, ngày đêm làm sao mà chuyển dời. Thế nhưng, Cổ Tịch Vân đối với hấn lại không có gì đặc biệt thay đổi. Y vẫn lạnh lùng hết như ngày đầu tiên mà họ gặp nhau.

“Tịch Vân, ta trước giờ chưa từng thấy người cười.”

Cổ Tịch Vân hơi hé mắt. Hiên Viên Thiệu biết rõ y chưa ngủ, chỉ là y luôn thích nhắm mắt không nói chuyện.

“Ta không biết cười. “

Hiên Viên Thiệu gơ hai ngón trỏ kéo vành miệng của Cổ Tịch Vân lên: “Cười là thế này a.”

Cổ Tịch Vân cho rằng hấn hồ nháo, bèn gạt tay ra.

“Ta thực sự không biết cười.”

“Tịch Vân!” Hiên Viên Thiệu thất vọng gọi một tiếng, không nói gì nữa mà vùi đầu vào ngực Cổ Tịch Vân.

“Tuy ta không biết cười, nhưng lại thích nhìn thấy người cười. Ta chưa từng có cảm giác như vậy với ai khác.”

Hiên Viên Thiệu cười thành tiếng, gật gật trong lòng Cổ Tịch Vân: “Vậy là đủ rồi. Nhưng mà, Tịch Vân, ta cũng có sự tham lam của riêng mình. Ta muốn nhìn thấy khuôn mặt người. Không hấn phải là bây giờ, nhưng một ngày nào đó nếu người sẵn sàng, hãy gỡ mặt nạ ra trước ta được không?”

Cổ Tịch Vân im lặng. Hiên Viên Thiệu bổ sung: “Ta nói là một ngày nào đó cũng được, người đừng căng thẳng với ta.”

“Ta có vậy sao?”

Hiên Viên Thiệu toát mồ hôi. Im lặng không phải là căng thẳng, sắp sửa giết người đến nơi sao?

Cổ Tịch Vân cầm tay Hiên Viên Thiệu, chần chờ ít lúc rồi đặt lên mặt nạ y: “Người muốn nhìn thì tự cởi mà nhìn.”

Hiên Viên Thiệu thật muốn khóc thét lên. Căng thẳng đến nơi rồi. Đột nhiên cảm thấy bàn tay Hiên Viên Thiệu run lên, Cổ Tịch Vân khó hiểu hỏi:

“Không muốn nhìn nữa sao?”

“Muốn, nhưng không dám.” Hiên Viên Thiệu khẳng định. So với việc muốn nhìn khuôn mặt Cổ Tịch Vân, hẳn càng muốn giữ mạng hơn. “Ta nghe nói có người từng gỡ mặt nạ người ra và bị người giết chết.”

“Ta không giết hần.” Cổ Tịch Vân thanh minh. Hiên Viên Thiệu a một tiếng, hóa ra là có hiểu lầm sao? Lẽ nào bọn người hầu quen thói nói xấu chủ? Nếu thế thì hẳn có thể hiểu được. Đám người hầu trong phủ hẳn đôi khi cũng hay lên lút nguyên rửa hần về việc bắt lau chùi đồ đồng bảo vật cho sạch sẽ nhẵn bóng, không được phép chừa lại hạt bụi nào.

“Ta chỉ chặt tay hần. Hần mất máu quá nhiều mà tự chết.” Cổ Tịch Vân nói thêm. Hiên Viên Thiệu đông cứng toàn thân. Thế thì còn thê thảm hơn, vì kẻ kia vừa chết vừa bị mất tay.

Hiên Viên Thiệu rút tay lại: “Không xem nữa, không xem nữa là được chứ gì? Người đừng hù dọa ta. Gan của ta bé lắm.”

Cổ Tịch Vân hạ thấp ánh mắt, không nói thêm lời nào.

Hôm sau, Cổ Tịch Vân đi mất biệt mấy ngày mới về. Chuyện đi hay ở của Cổ Tịch Vân trước nay đều rất thần bí, Hiên Viên Thiệu muốn quản cũng không được phép quản, vậy nên hẳn thông minh không hỏi nhiều. Những khi Cổ Tịch Vân đi vắng, hẳn sẽ tranh thủ móc nối quan hệ với Niệm Nô. Lâu dần hai bên đã tương đối thân thiết, hẳn muốn gì Niệm Nô đều sẽ mang đến giúp. Cổ Tịch Vân về tới thấy Hiên Viên Thiệu đang ngồi trước gương hí hoáy với cái mặt nạ. Y nhàn nhạt hỏi: “Người làm gì đó?”

“Chẳng phải người thích mặt nạ sao? Ta cũng đeo mặt nạ cho người ngắm.”

Cổ Tịch Vân bước lại gần, đem mặt nạ của Hiên Viên Thiệu quăng xuống. Hần chỉ muốn chọc Cổ Tịch Vân một chút, không ngờ y lại bày ra biểu cảm tức giận. Hần dúm đầu vào vai Cổ Tịch Vân chùi qua chùi lại, ra vẻ đáng yêu chuộc tội: “Ta xin lỗi, ta chỉ qua muốn nghịch ngợm tí thôi. Đừng giận ta.”

Cổ Tịch Vân tạm nguôi xuống, moi từ thắt lưng ra một lọ thuốc đưa cho Hiên Viên Thiệu: “Đây là thuốc giải Huyết Diễm Tán. Uống đi.”

Hiên Viên Thiệu sững sờ, cứ tưởng lúc trước Cổ Tịch Vân chỉ nói vui cho có, không ngờ thực sự vì hần hao tâm tổn sức chế thuốc giải.

“Mấy ngày qua người bận rộn vì cái này?”

“Ừ, thiếu nguyên liệu. Ta phải đi tìm nhiều nơi.”

Hiên Viên Thiệu không nghi ngờ, cầm lấy lọ thuốc uống cạn rồi hỏi tiếp: “Thế là giải được rồi sao?”

“Không nhanh vậy. Mỗi tháng một lọ, liên tục uống trong nửa năm mới giải hết được.”

Hiên Viên Thiệu bĩu môi: “Lỡ như người không ở cạnh ta lâu đến thế, hoặc là nói người chán ta, ném ta đi giống như những nam sủng trước kia của người thì sao?”

Hiên Viên Thiệu chớp chớp mắt, cực kỳ trông mong Cổ Tịch Vân sẽ nói ra mấy lời lãng mạn với hần, thề thốt lâu dài gì đó cũng được.

“Dù ném người đi vẫn sẽ giải độc cho người.” Cổ Tịch Vân trầm tĩnh trả lời.

Hiên Viên Thiệu xụ mặt xuống. Giáo chủ đại nhân đúng là cứng nhắc như khúc gỗ, có khi cả khúc gỗ cũng không bằng.

“Tịch Vân, phải chăng ngươi đối với ai cũng lãnh đạm như vậy? Ta bị tổn thương thật đấy, còn tưởng ngươi sẽ hứa hẹn không bao giờ rời bỏ ta. Trước khi gặp ngươi, không còn ai cần đến ta, ta cũng định đi chết quách cho xong, khỏi làm phiền kẻ khác. Sau khi gặp ngươi, vì ngươi nói ta là người của ngươi, ta nghĩ ngươi cần ta nên rất hạnh phúc. Nhưng ngươi xem, đến giờ ngươi vẫn không mở lòng với ta. Trong tâm ngươi, ta có địa vị gì? Lễ nào chỉ đơn thuần là một nam sủng mà bất cứ ai cũng thay thế được?”

“Ta chưa từng nghĩ đến điều này.” Cổ Tịch Vân thành thật nói.

“Vậy giờ ngươi nghĩ đi và cho ta đáp án. Nếu là người yêu thì không phải như thế này đâu. Người yêu sẽ dành cho nhau nhiều quan tâm thấu hiểu hơn, cũng sẽ không lừa gạt hoặc có bí mật che giấu nhau.”

“Để ta nghĩ sau. Giờ làm chuyện đó trước.” Cổ Tịch Vân kéo Hiên Viên Thiệu lại gần giường, định hôn lên môi hắn. Hiên Viên Thiệu giơ tay ngang ngăn lại, nói: “Ta muốn đáp án trước.”

Cổ Tịch Vân chán nản quay đi. Hiên Viên Thiệu hỏi với theo: “Ngươi đi đâu?”

“Ta sẽ ngủ lại ở phòng sách, dù gì bây giờ không có đáp án cho ngươi.”

Trời sáng, Niệm Nô đến phòng hầu hạ Hiên Viên Thiệu rửa mặt, không thấy Cổ Tịch Vân đâu liền hỏi: “Thiệu công tử, đêm qua giáo chủ không ở lại à?”

“Y sang phòng sách ngủ.”

“Thiệu công tử chọc giận giáo chủ?” Niệm Nô mở to hai mắt ra kinh ngạc.

“Nếu ta chọc giận Tịch Vân, giờ còn mạng ngồi đây nói chuyện với ngươi sao?” Hiên Viên Thiệu bực dọc hỏi lại. Niệm Nô gật đầu. Giáo chủ bình thường bằng lãnh chỉ đáng sợ tầm sáu, bảy, khi nổi giận mới thực là đáng sợ đến mười phần.

“Thiệu công tử nói đúng. May mắn là ít khi giáo chủ nổi giận. Lúc xưa kể cả khi Huyền tiểu thư suốt ngày làm những chuyện trái ý giáo chủ, giáo chủ cũng chưa từng nhíu mày lấy một cái, cứ như trong mắt giáo chủ cô ấy chưa từng tồn tại vậy.”

Hiên Viên Thiệu nghĩ thầm Huyền tiểu thư mà Niệm Nô nhắc đến chắc là Huyền Khanh Phượng.

“Sau đó thế nào?”

“Huyền tiểu thư không chịu nổi thái độ đó của giáo chủ nên sau cùng tự sát. Huyền Vũ đường chủ cực kỳ đau xót trước cái chết của người con gái duy nhất, từ đó cũng lạnh nhạt với giáo chủ.”

“Nếu vậy Tịch Vân vẫn giữ ông ta ở lại bên mình không sợ ông ta tạo phản sao?”

Niệm Nô cười khê: “Thiệu công tử có điều chưa biết. Bái Tử Giáo có thể lực đàn trải khắp trung nguyên đương nhiên không thể hữu danh vô thực. Tất cả môn đồ của Bái Tử Giáo, thậm chí là đường chủ đều phải uống qua thánh thủy, nói nôm na thì đó là một loại chất độc không có thuốc giải, chỉ có thuốc ngăn ngừa độc tính phát tác theo định kỳ, do chính giáo chủ nắm giữ bí phương chế thuốc. Nếu không được giáo chủ phát thuốc đúng thời hạn, cơ thể bọn họ sẽ bị ăn mòn đến chết, vô cùng hãi hùng.”

“Lê nào...” Hiên Viên Thiệu do dự nhìn Niệm Nô. “Ngươi cũng uống qua thứ nước đó?”

“Đương nhiên rồi.” Niệm Nô đáp rất bình thản. “Toàn bộ người hầu ở đây đều phải uống qua. Giáo chủ không thể giữ lại những người không tin được bên cạnh. Có điều, Niệm Nô là cô nhi, do giáo chủ thương tình nhất về cho ăn cho mặc. Dù không có thánh thủy, Niệm Nô tuyệt cũng không phản bội giáo chủ. Vậy nên Niệm Nô không sợ gì cả. Đối với Niệm Nô đó chỉ là một nghi thức gia nhập giáo phái thôi.”

Hiên Viên Thiệu thầm khiếp đảm. Để trở thành giáo chủ của một giáo phái quả là không đơn giản gì, càng không thể gọi là ngồi không ăn bát vàng. Hiên Viên Thiệu đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Nhưng mà trước khi trở thành giáo chủ, Tịch Vân cũng chỉ là một giáo đồ thôi không phải sao? Nếu nói thánh thủy không có thuốc giải, vậy độc trên người y làm sao mà giải?”

“Tò mò vậy làm gì?”

Cổ Tịch Vân đột nhiên bước vào. Bầu không khí trong căn phòng lập tức trở lên lạnh lẽo. Niệm Nô không dám nhiều lời nữa, vội vàng chào y rồi chạy thẳng ra ngoài. Cổ Tịch Vân liếc nàng một cái, rõ ràng không hài lòng, nhưng cũng không trách phạt. Nếu y phạt, thì phải phạt cả người đang ngồi nghe nàng nói, vậy nên có chút không nỡ.

“Người ta cái gì cũng không biết, giờ tò mò cũng không cho, chả khác nào bảo người ta cứ ngồi yên làm pho tượng?”

Hiên Viên Thiệu giận lấy nói. Hắn cười hài, rút chân để lên giường, nhắm mắt ngồi xếp bằng như ẩn sĩ: “Thế người ta làm pho tượng thật luôn đây.”

Cổ Tịch Vân đến gần giường ngồi xuống, yên lặng thật lâu. Hiên Viên Thiệu tuy mắt nhắm mà lòng thâm gào thét. Cổ Tịch Vân càng giống pho tượng hơn hẳn. Rõ biết là hắn giận mà không thèm khuyên giải câu nào.

“Người không phải người của Bái Tử Giáo, những chuyện liên quan đừng nên hỏi nhiều, tránh mang họa vào thân.”

Hiên Viên Thiệu mở mắt, phân trần: “Ta thêm biết về Bái Tử Giáo làm gì? Cái mà ta quan tâm là về người. Người không chịu nói gì, ta chỉ có thể tự đi hỏi những người xung quanh người thôi.”

Cổ Tịch Vân vuốt tóc Hiên Viên Thiệu, chậm rãi nói: “Các đời giáo chủ Bái Tử Giáo đều sẽ luyện một loại thần công gọi là Ảnh Hưởng Tiêu Hồn. Loại thần công này uy lực vô song, giữ gìn thanh xuân, đồng thời khiến cơ thể người luyện bách độc bất xâm. Ta vì thế mà loại bỏ được chất độc của thánh thủy.”

Hiên Viên Thiệu chợt nhớ tới sở thích ăn chay của Cổ Tịch Vân. Hắn nghe đồn có vài loại võ công đòi hỏi người tập luyện không được ăn mặn, làm trái thì toàn bộ tu vi và võ học sẽ bị phá.

“Thế việc tu luyện Ảnh Hưởng gì ấy có liên quan đến việc người phải ăn chay không?”

“Không liên quan. Còn nữa, ta không chịu được vị tanh chứ không có nghĩa là ăn chay.”

Hiên Viên Thiệu phỉ phỉ tay. Với hắn thì hai khái niệm này là một.

“Tuy nhiên, đúng là Ảnh Hưởng Tiêu Hồn cũng có một khuyết điểm.” Cổ Tịch Vân nói thêm.

“Là gì?” Hiên Viên Thiệu hồn nhiên hỏi. Hắn trước giờ chưa từng tập qua võ nghệ, không hiểu rằng đời nào có người muốn nói ra khuyết điểm của võ học họ đang dùng. Nếu khuyết điểm đó bị truyền bá ra ngoài, chẳng phải bộ võ sẽ hoàn toàn vô dụng sao?

Đáy mắt của Cổ Tịch Vân phản chiếu hình ảnh Hiên Viên Thiệu vào trong, thật trong sáng không chút giả tạo. Cổ Tịch Vân buông tóc Hiên Viên Thiệu ra. Hiên Viên Thiệu đoán y lại sắp chơi trò úp úp mở mở với hắn, nên thẳng thừng lao tới ôm chầm Cổ Tịch Vân lại, liếm mút trên cổ y.

“Là gì á? Ta biết cũng không nói cho kẻ khác nghe đâu. Ta là người của người mà.”

Cổ Tịch Vân sờ vào đầu Hiên Viên Thiệu, có cảm giác như đang đồ dành thú cưng:

“Cơ thể ta luôn có dự hỏa thiêu đốt, đặc biệt là về đêm. Nếu không thường xuyên tìm người giải tỏa sẽ rất khó chịu.”

Hiên Viên Thiệu chết sững. Hắn đúng là ngu ngốc, ngu ngốc nhất thiên hạ, sao lại hỏi cái vấn đề mà sẽ gây tổn hại cho bản thân thể này?

“Cái này...xem như ta chưa biết gì đi.”

Cổ Tịch Vân nắm tay hắn, hôn nhẹ lên mu bàn tay: “Người biết rồi. Nên chịu trách nhiệm.”

5. Chương 5: Nhạc Sư Mới Đến

Hiên Viên Thiệu đau đớn khắp thân lồm cồm bò dậy nhặt quần áo trên sàn. Bài học lần này triệt để dạy cho hắn không nên tò mò quá nhiều vào chuyện người khác, nhất là chuyện của giáo chủ đại nhân. Cổ Tịch Vân chỉ nói mấy lời đã hoàn toàn đem chuyện hắn từng hỏi y vứt ra sau tai, rồi lại trở về với tháng ngày hành hạ cơ thể hắn.

Hiên Viên Thiệu chưa kịp mặc xong y phục sau tấm màn giường thì Niệm Nô đã khẩn trương chạy vào, sau đó xấu hổ lui ra ngoài cửa nói vọng vào: “Thiệu công tử, có chuyện lớn động trời rồi.”

“Chuyện động trời gì cũng từ từ nói.”

“Tình địch...tình địch của người đến rồi.”

Hiên Viên Thiệu trợn mắt nhướn mày. Cái này đúng là chuyện động trời thật. Hắn mặc xong y phục, tung màn đứng dậy: “Vào đây nói nhanh.”

Niệm Nô chạy vào lần nữa, thở hổn hển: “Khi nãy Niệm Nô đi hái hoa ngoài hoa viên định dùng pha nước tắm cho Thiệu công tử, tình cờ thấy giáo chủ đi chung với Vũ công tử.”

“Vũ công tử?”

“Vũ Khang Y. Chính là tuyệt thế nam kỹ Vũ Khang Y của Bách Diệp Túy Hoa Lâu, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, còn có mỹ mạo hoa nhường nguyệt thẹn. Hắn xưa nay bán nghệ không bán thân, tuy vậy vì cái khuôn mặt đáng giá ngàn vàng kia mà hấp dẫn không ít hào kiệt quý tộc muốn mua được đêm đầu tiên của hắn.” Thật ra những lời này Niệm Nô cũng chỉ nghe được từ mấy người hầu khác, năng thậm chí còn khoa trương thêm mấy phần để cho Hiên Viên Thiệu hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Mặt của Hiên Viên Thiệu ngay tức thì còn đen hơn cả than. Đêm qua Cổ Tịch Vân vừa làm hắn chết đi sống lại mà sáng ra vẫn còn hơi sức đi trên hoa ghẹo nguyệt sao?

“Dẫn ta đi xem.” Hiên Viên Thiệu sốt ruột nắm tay Niệm Nô. Niệm Nô chưa kịp nói đường thì đã bị hắn kéo đi.

Tuy nhiên, hai người đi chưa được mấy bước liền đụng phải Cổ Tịch Vân và Vũ Khang Y. Cổ Tịch Vân liếc nhìn Hiên Viên Thiệu nắm tay Niệm Nô, lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Hiên Viên Thiệu ngây ngốc: “Buông cái gì?”

Cổ Tịch Vân bước tới gạt tay hắn ra khỏi Niệm Nô, rồi quay sang Niệm Nô bảo: “Đi làm việc của ngươi đi.”

Niệm Nô trắng trối nhìn Cổ Tịch Vân, như thể muốn ủng hộ hắn cố lên, tuyệt đối không được để thua cho người thứ ba. Nếu giáo chủ lại đổi người tình, năng chắc chắn sẽ nhớ hắn lắm, vì chưa từng có ai chịu cười đùa nói chuyện với nàng như hắn.

“Giáo chủ, vị công tử này là...?” Vũ Khang Y lên tiếng hỏi, giọng rất ôn hòa.

Hiên Viên Thiệu thầm cảm tạ trời đất, chí ít là tên này cũng không dám gọi thẳng tên Cổ Tịch Vân như hắn, chứng tỏ hắn chưa phải là thua kém hoàn toàn. Thật ra hắn cũng có chút lo sợ trong lòng. So diện mạo, hắn đương nhiên không kém, nhưng cũng chẳng hơn nổi Vũ Khang Y. So về cầm kỳ thi họa, hắn đều biết nhưng không cái nào tinh thông. Tinh thông nhất của hắn chắc chỉ là thổi tiêu.

“Là người mà ta nói với ngươi. Chờ ta một chút.”

Cổ Tịch Vân kéo Hiên Viên Thiệu ra góc riêng nói chuyện: “Hắn là nhạc sư. Ta mời hắn đến làm thầy ngươi.”

“Thầy? Dạy ta cái gì?”

“Thổi tiêu.” Cổ Tịch Vân đáp gọn. Hiên Viên Thiệu méo mặt: “Ngươi chê ta thổi không hay?”

“Âm điệu rồi rạc.”

“Sao lúc trước ngươi không nói vậy?”

Hiên Viên Thiệu bức xúc, rất muốn nhảy dựng lên phản đối. Lần đầu tiên họ gặp nhau, Cổ Tịch Vân nghe hắn thối rất chăm chú, còn tưởng đã bị hắn dùng âm nhạc hút hồn. Sau hơn một tháng, y mới chê bai tài năng của hắn. Chuyện này không phải quá hoang đường sao?

“Lúc trước ngươi không phải là gì của ta, muốn thối sao tùy ngươi. Giờ ngươi đã thuộc về ta, cũng nên nâng cao âm luật, không thể để người khác cười nhạo.”

Cổ Tịch Vân không nói nữa, đẩy Hiên Viên Thiệu lại chỗ Vũ Khang Y: “Đi, học cho tốt vào.”

Thế là, bầu trời của Hiên Viên Thiệu sụp đổ trong chớp mắt. Vũ Khang Y rất bận rộn, không có giờ dạy cố định. Bất quá, khi nào được rảnh, Vũ Khang Y liền đến lên lớp cho hắn. Cổ Tịch Vân rất coi trọng chuyện học tập của Hiên Viên Thiệu, dù là lúc ăn hay lúc đang có hứng thú sở soạn hắn, chỉ cần nghe nói Vũ Khang Y đến liền đẩy hắn đi học.

Vũ Khang Y mặc dầu mặt đẹp như ngọc, khiến người nhìn mãi không chán nhưng mà cách dạy vô cùng dã man. Hễ Hiên Viên Thiệu thối sai thì Vũ Khang Y liền lấy roi quất vào mông hắn. Hắn kể lể với Cổ Tịch Vân, Cổ Tịch Vân không phản đối gì, còn bảo:

“Lúc xưa nghĩa phụ dạy võ cho ta, nếu luyện không xong cả ngày không được ăn cơm. Bao nhiêu ngày luyện không xong thì bấy nhiêu ngày không được ăn. Vũ Khang Y như vậy đã nhẹ tay rồi.”

Hiên Viên Thiệu chịu đựng một tuần trong đau khổ không thể thốt nên lời, bèn nghĩ cách tự cứu lấy chính mình. Một hôm, hắn hí ha hí hửng dẫn Niệm Nô mang hoa cúc phơi khô đến. Niệm Nô thấy vậy ngạc nhiên hỏi: “Thiệu công tử, hôm nay sao người lại vui vậy?”

“Ta ngày nào cũng rất vui vẻ mà, được học với một nhạc sư tài năng như Vũ Khang Y ta sao có thể không vui được?”

Niệm Nô thấy lạ nhưng có mặt Cổ Tịch Vân ở đó nên nàng không dám hỏi thêm, bèn đi lấy hoa cúc khô. Hiên Viên Thiệu hướng sang Cổ Tịch Vân, lúc này đang ngồi luyện thư pháp, nói: “Tịch Vân, phải khen rằng người có mắt nhìn người. Vũ Khang Y quả thật xinh đẹp, đặc biệt là lúc hắn thối tiêu, đáng đắp tiêu sái lẳng tử, ai nhìn vào cũng tim đập mắt hoa.”

Cổ Tịch Vân dừng bút: “Ta bảo ngươi học tiêu, không bảo ngươi ngắm hắn.”

“Ngươi nói thế không đúng rồi. Mắt nhìn đủ cái đẹp thì tâm hồn mới thư thái, khả năng tiếp thu cũng cao hơn. Giả như ta học với một người xấu xí, vừa nhìn đã muốn nôn thì làm gì còn cảm thụ âm nhạc nổi?”

Đúng lúc này, Niệm Nô mang hoa cúc khô vào rồi lui ra. Cổ Tịch Vân hỏi: “Cần nó làm gì?”

“Dùng để pha trà tiếp đãi Vũ Khang Y. Hôm qua ta thấy hắn ho nhẹ vài tiếng, có lẽ bệnh rồi, dùng cái này trị ho là thích hợp nhất.”

Cổ Tịch Vân hít sâu. Vì y giữ bút quá lâu trên không nên giọt mực vô ý rớt xuống trang giấy trắng, loang thành một mảng đen.

“Tịch Vân, bàn tay Vũ Khang Y không ngờ còn nhỏ hơn tay ta nha, đúng là nhìn xa không tài nào biết được, nhưng hôm qua hắn nắm tay ta lúc dạy, ở cự ly gần ta mới phát hiện ra. Bất quá, tay ta vẫn trắng hơn.”

Cổ Tịch Vân đặt bút cái cạch lại nghiêng. Hiên Viên Thiệu nhìn ra y đang cau có. Một lúc sau, Cổ Tịch Vân nói nghiêm túc: “Ta sẽ đích thân dạy tiêu cho ngươi.”

Hiên Viên Thiệu tủm tủm cười, nhưng vẫn giả ngây: “Tịch Vân, ngươi biết thối tiêu sao?”

Cổ Tịch Vân ừ lạnh lùng. Hiên Viên Thiệu lại hỏi: “Vậy ngươi với Vũ Khang Y ai thối hay hơn?”

“Ta là thầy của hắn.”

Hiên Viên Thiệu suýt nữa học ra máu tươi.

“Thế sao trước đó ngươi không dạy ta mà phải mời Vũ Khang Y?”

“Hắn cứ lượn lờ quanh tổng đà, ta nhìn chướng mắt nên kiếm việc cho hắn làm.”

Hiên Viên Thiệu lập tức chạy lại chỗ Cổ Tịch Vân. Hắn suốt ngày bị nhốt tại Lộng Nguyệt Các, còn chưa biết tổng đà Bái Tử Giáo trông thế nào, vậy mà Vũ Khang Y lại tự tiện ra vào được sao? Hắn không chịu thua kém, bèn níu tay áo Cổ Tịch Vân nũng nịu: “Tịch Vân, ta cũng muốn đi xem tổng đà Bái Tử Giáo, xem thử nơi người làm giáo chủ có đáng đắp ra sao.”

“Người không được!” Cổ Tịch Vân kéo tay áo lại, đập dứt khoát.

“Tại sao Vũ Khang Y được mà ta không được?”

“Vì hắn là Chu Tước đường chủ.”

Hiên Viên Thiệu há hốc.

“Sao có thể? Đường chủ của Bái Tử Giáo lại là nam kỹ à? Hơn nữa Niệm Nô cũng không biết gì a.”

“Niệm Nô chỉ là người hầu, nàng ta không biết có gì lạ? Nàng ta thậm chí còn chưa từng bước chân vào tổng đà. Còn về chuyện Vũ Khang Y muốn làm gì, đó là sở thích của hắn, ta không quản được.”

“Vậy còn những vị đường chủ khác thì sao?” Hắn thật hiếu kỳ không biết còn ai có sở thích lạ lùng như Vũ Khang Y không.

“Bạch Hổ đường chủ Dạ Thuần Phong cũng có chút bất thường.”

Hiên Viên Thiệu đang vểnh tai lắng nghe thì Cổ Tịch Vân bỗng dừng lại, cân nhắc rồi tiếp tục: “Hắn chỉ thích nữ nhân, son phấn càng nặng thì càng thích.”

Hiên Viên Thiệu muốn học máu lần hai. Thích nữ nhân thì có gì không bình thường a? Thích nam nhân như giáo chủ đại nhân người mới thực là không bình thường. Tuy nhiên, lời này hắn chỉ dám nghĩ, khẳng định không dám nói ra.

Buổi chiều, Vũ Khang Y đến dạy Hiên Viên Thiệu thổi tiêu lần cuối. Hiên Viên Thiệu đặc biệt pha trà hoa cúc mời Vũ Khang Y uống, nhân tiện kết nạp thêm quan hệ:

“Vũ Khang Y, người thích nam nhân hay nữ nhân?”

Vũ Khang Y nghi hoặc nhìn hắn rồi trả lời: “Nam nhân”

Hiên Viên Thiệu thầm kêu khổ, cái giáo phái này chủ trương thích nam nhân hay sao ấy? Vậy nên Bạch Hổ đường chủ thích nữ nhân mới bị xem là bất thường. Nhưng mà, giờ không phải lúc quan tâm vấn đề ấy. Vấn đề cần quan tâm là liệu Vũ Khang Y có thích Cổ Tịch Vân của hắn không? Lỡ tên này tranh giành với hắn thì sao?

“Nhưng ta không thích nam nhân của người.” Vũ Khang Y đọc hiểu ánh mắt của hắn nên thanh minh.

Hiên Viên Thiệu cười đập bàn. Thích ai cũng được, miễn không thích Cổ Tịch Vân của hắn là được rồi.

“Vậy chúng ta tâm sự một chút. Người thích loại người thế nào a? Ta biết đâu còn có thể chọn giúp người.”

Vũ Khang Y đặt tách trà đang uống dở xuống, cười rất lém lỉnh: “Người không phải người của Bái Tử Giáo nên có thể không biết. Cả Bái Tử Giáo đều biết người ta thích chính là Bạch Hổ đường chủ Dạ Thuần Phong.”

“Ô??? Nhưng Tịch Vân nói hắn thích nữ nhân mà?”

“Chinh phục người nam nhân như vậy càng thú vị hơn, không phải sao? À, đương nhiên ta không phủ nhận giáo chủ rất lạnh lùng và việc chinh phục người cũng chẳng dễ dàng gì. Có điều, giáo chủ không xem người giống như các nam sủng trước đây người từng có. Ta thấy được sự quan tâm mà giáo chủ dành cho mỗi mình người.”

“Ta không phải là nam sủng của Tịch Vân. Ta nhất định sẽ trở thành người y yêu.” Hiên Viên Thiệu tự tin nói.

“À, có chí khí hơn ta tưởng.”

“Vì chúng ta không phải tình địch, người hãy tiết lộ cho ta biết một chút về Tịch Vân, như việc y thích gì nhất?”

“Thứ giáo chủ thích nhất từ lâu đã không còn tồn tại nữa. Gia đình. Giáo chủ sinh ra ở một vùng nông thôn nghèo, cha mẹ không thể lo nổi hai bữa cơm hằng ngày cho người và em trai, nên từ lúc còn rất nhỏ giáo chủ đã phải sống tự lập, dẫn em trai vào rừng đào củ kiếm ăn. Trời không thương xót kẻ cơ hàn. Nạn đói thành linh kéo đến đã cướp mất cha mẹ của giáo chủ. Giáo chủ và em trai lưu lạc trong rừng. Có một hôm, em trai toàn thân lạnh ngắt, người đi kiếm củ sưởi ấm, lúc về thì em trai đã bị dã thú ăn thịt. Tận mắt chứng kiến cảnh tượng em trai chỉ còn da bọc xương, sự kinh hãi và đau xót tận cùng đó khiến cho giáo chủ đánh mất đi cảm xúc, từ đó về sau không bao giờ còn cười được nữa. Nếu người thật lòng thích giáo chủ, ta hy vọng người sẽ trở thành gia đình, trở thành nụ cười cho người trong quãng đời còn lại.”

Nghe đến đây, nước mắt Hiên Viên Thiệu bắt giáng rơi xuống. Nỗi đau ấy đối với một người trưởng thành như hắn còn khó chịu đựng đến mức này, thì huống hồ là đối với một Cổ Tịch Vân còn nhỏ như lúc ấy? Hắn thực sự không dám tưởng tượng Cổ Tịch Vân làm thế nào để trải qua.

6. Chương 6: Ta Thích Người

Hiên Viên Thiệu ngồi ngẩn ngơ ở bụi hoa, cầm một cành cây nhỏ vẽ nguệch ngoạc những đường dài không hình thù trên đất. Lòng hắn rối ren vô cùng. Trước kia hắn cứ trách cứ tại sao Cổ Tịch Vân lãnh đạm với mình, không biết tình điệu là gì, giờ mới biết kẻ đáng trách là hắn. Ngẫm nghĩ lại thì hắn cũng chẳng hề hiểu gì về Cổ Tịch Vân.

Cơn mưa bất chợt đổ xuống. Hiên Viên Thiệu vẫn ngồi ngây ra đó không di chuyển. Đến lúc cảm thấy lạnh lạnh khắp thân mới hơi nhúc nhích người, muốn đứng dậy lại vì ngồi quá lâu tê cứng đôi chân mà không đứng được. Hiên Viên Thiệu muốn khóc thành tiếng, gào lên: “Tịch Vân, đến cứu ta a!”

Cổ Tịch Vân từ xa cầm ô đen bước lại che cho hắn, gắt giọng: “Người lại sao nữa?”

“Ta bị tê chân rồi, không đứng lên được.” Hắn ngược nhìn Cổ Tịch Vân than vãn, sau đó chợt ngừng ngàng hỏi: “Mà sao người xuất hiện đúng lúc vậy?”

“Ta vẫn luôn đứng nhìn người.”

“Thế sao người không mang ô đến che cho ta sớm?”

“Ta tưởng người thích dầm mưa.”

Hiên Viên Thiệu ôm chân Cổ Tịch Vân, rất mực bi tráng nói: “Người ta là đang mãi mê suy nghĩ về người nên không để ý cơn mưa.”

“Nghĩ gì?”

“Ta hỏi Vũ Khang Y người thích nhất là gì. Hắn bảo là gia đình, rồi kể ta nghe một chút về gia đình người. Ta nghe xong buồn đến tận bây giờ.”

“Tên đó...đúng là rảnh rồi thật.” Cổ Tịch Vân không vui nói.

“Không phải lỗi ở hắn, là do ta muốn biết thêm về người. Nếu người không thích thì trách phạt ta là được, đừng đổ tội lên hắn.”

Hiên Viên Thiệu nói xong chợt chợt dạ. Hắn từ khi nào mà lại nghĩa khí vậy? Còn tự nguyện gánh tội thay Vũ Khang Y, đúng là không bình thường chút nào. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Vũ Khang Y không kể ra với hắn, hắn chẳng đời nào biết được quá khứ của Cổ Tịch Vân. Mấy chuyện đại loại thế thì Cổ Tịch Vân sẽ không tự nói ra. Vết thương đã liền mặt sao còn muốn bị ai đó vạch ra xem?

“Tịch Vân, đừng đau buồn nữa, đều là quá khứ cả rồi. Người hiện tại có ta. Ta tuyệt đối sẽ không để cho người bị tổn thương gì.”

Cổ Tịch Vân gỡ cục nợ là hấn ra khỏi chân, ánh mắt có vài phần tin tưởng: “Ta biết.”

Chiếc ô đen trên tay Cổ Tịch Vân rơi nhẹ xuống đất. Cổ Tịch Vân kéo Hiên Viên Thiệu đến sau một hòn non bộ, nòng nài quần lấy môi hấn. Nụ hôn càng tiến sâu càng thôi thúc dục vọng, chớp mắt đã đem cả người hấn nhún chìm vào khao khát. Khi Cổ Tịch Vân dứt khỏi nụ hôn, Hiên Viên Thiệu khàn giọng nói: “Ta muốn hơn nữa.”

Cổ Tịch Vân đè Hiên Viên Thiệu ngã vào hòn non bộ, trút bỏ hạ y hấn và từ sau sát nhập vào hậu huyết đang ham muốn. Cơ thể Hiên Viên Thiệu lập tức có dòng điện chạy xẹt ngang, đánh mạnh từ đầu óc xuống dưới bụng. Đau đớn cùng khoái cảm đồng loạt đổ bộ, chính là một dạng điên đảo trời đất.

“A...Tịch Vân...thích chết ta được...A...”

Cổ Tịch Vân bình thường rất lạnh đạm, mà khi làm chuyện này càng lạnh đạm hơn. Y không nói lời nào, chỉ xô dạt tóc của Hiên Viên Thiệu qua một bên và hôn lên gáy hấn.

“A...rất nóng a...đừng...khoan...chỗ đó...”

Cổ Tịch Vân đang chạm vào vùng nhạy cảm nhất trong hậu huyết của Hiên Viên Thiệu, bất chợt khiến nó e ấp mà co rút lại. Hiên Viên Thiệu vặn vẹo thân dưới cơn mưa, rên rỉ không dứt. Cái lạnh của bên ngoài không là gì so với tình hỏa đang thiêu đốt. Mỗi một phân một tắc Cổ Tịch Vân chạm vào đều khiến Hiên Viên Thiệu bắn loạn thần trí. Khi hấn sắp chống không nổi khuỷu chân xuống thì được Cổ Tịch Vân ôm ngang eo nâng lên.

“Tịch Vân...a...ta...a...thích người...”

Hiên Viên Thiệu tự biết tỏ tình vào giây phút này là hoàn toàn không phù hợp, không lãng mạn. Thế nhưng, hấn đột nhiên nghĩ tới, lại đột nhiên muốn nói ra. Nhân lúc còn chưa cạn kiệt hết sức lực, hấn nhất định phải tranh thủ nói ra.

“Người còn chưa thấy qua mặt ta.” Cổ Tịch Vân cắn dáy lỗ tai hấn nói.

Hiên Viên Thiệu hiểu ý của Cổ Tịch Vân. Đến mặt còn chưa thấy mà đã bảo thích y, quả thật có chút khiên cưỡng.

“Ta thích...con người người...a...không phải mặt người.”

Hiên Viên Thiệu thở khó khăn một tràng rồi lại cố nói tiếp: “Tịch Vân, ta rất thích người...cho ta cơ hội...a...”

“Cơ hội gì?”

“Trở thành...người người yêu...a...”

Cổ Tịch Vân thất thần vài giây, đương lúc cao trào sắp đạt được thì y dừng lại. Hiên Viên Thiệu ủy khuất định quay mặt ra sau nhìn xem biểu cảm y thế nào, nhưng chưa kịp quay thì Cổ Tịch Vân đã động lại. Một tay Cổ Tịch Vân đưa lên, vuốt dọc theo gân cổ Hiên Viên Thiệu. Y càng động càng mạnh, cứ như là cổ tìm lại cao trào vừa đánh mất. Hiên Viên Thiệu không biết Cổ Tịch Vân có trả lời hấn hay không, bởi vì hấn rất nhanh mê lã người, hoàn toàn chìm vào hôn mê, hôn mê rồi thì dù Cổ Tịch Vân nói gì hấn cũng không nghe được.

Một buổi ăn ái ngoài trời mưa đổ lại được gì? Chính là hai cơ thể cùng nằm bện như nhau. Sau khi uống thuốc, Hiên Viên Thiệu cúi mặt vào lồng ngực Cổ Tịch Vân, tìm kiếm cảm giác ấm áp:

“Tịch Vân, người yếu hơn ta nghĩ. Chỉ dầm mưa một chút mà đường đường là giáo chủ cũng nằm liệt giường như ta.”

Cổ Tịch Vân hừ lạnh. Y không phải bệnh vì mưa, mà vì làm chuyện ấy trong lúc mưa, nóng lạnh tương khắc nên hao tổn thể lực. Tuy nhiên, người bắt đầu mọi chuyện là y. Tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

Cổ Tịch Vân nhớ lại một chuyện lúc nhỏ. Bởi vì khuôn mặt quá đẹp nên suốt ngày y bị đám trẻ cùng tuổi đeo bám và giành giật các kiểu. Ai cũng muốn trở thành người quan trọng nhất của y, cũng muốn y để mắt

tới mỗi mình, xem y như vật trang trí xa hoa làm bọn họ tự hào. Y buồn bực nói với nghĩa phụ: “Bọn họ đều bảo thích con, nhưng cái mà họ thích là khuôn mặt của con thôi, không phải con người con.”

Nghĩa phụ cười nói với y: “Vậy thì con chỉ cần che đi diện mạo, chờ đến khi có người nói thích con người con, chứ không phải khuôn mặt con thì hẳn gỡ xuống sự phùng bị trong lòng.”

Thế là, từ đó Cổ Tịch Vân đeo mặt nạ. Lâu dần, vì những tin đồn đủ loại về khuôn mặt y, y không còn hứng thú tìm kiếm người yêu thích bản chất thật của mình nữa, chỉ đơn giản cảm thấy cần phải che đi khuôn mặt phiền phức đang có. Làm giáo chủ không cần đẹp, đẹp sẽ khiến cho người khác xem thường năng lực y, cho rằng y yếu đuối vô dụng. Làm giáo chủ cần nhất là phải đáng sợ, đeo mặt nạ vừa hay lại tôn thêm vẻ đáng sợ, quả là nhất cử lưỡng tiện.

“A Thiệu!” Cổ Tịch Vân trùi mền hôn lên tóc Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu chớp mắt, sững sốt ngẩng lên. Đây là lần đầu tiên Cổ Tịch Vân gọi tên hắn.

“Sau này người muốn biết gì về ta thì trực tiếp hỏi ta, không cần phải hỏi ai khác.”

“Lời này không thuyết phục, đến khuôn mặt người còn chẳng muốn cho ta nhìn. Ta hỏi thì người sẽ lặng im thôi.”

“Vậy nhìn đi.” Cổ Tịch Vân đem tay Hiên Viên Thiệu đặt ngay mặt nạ y. Hiên Viên Thiệu tự thấy trò đùa này không vui.

“Rồi người sẽ đem tay ta đi chặt như cái người nào đó.”

“Người khác hẳn. Ta cho phép nên sẽ không làm gì người.”

Hiên Viên Thiệu nửa tin nửa ngờ: “Lời này là thật sao?”

“Ta trước nay không nói đùa.”

Hiên Viên Thiệu đặt hai tay lên mặt nạ Cổ Tịch Vân, lại sợ nên ướm hỏi lần nữa: “Thế ta mở thật nha?”

Cổ Tịch Vân ừ trong miệng. Hiên Viên Thiệu vốn định từ tốn mở, nhưng nhện không nổi gạt phăng mặt nạ ra cái vèo. Hắn đã chờ rất lâu rồi, quả thật không kiên nhẫn chờ thêm. Mở xong, đôi mắt hắn liền như bị thôi miên vào khuôn mặt Cổ Tịch Vân. Vầng trán rộng ẩn chứa khí thế sông núi, mày dài như liễu, mắt tỏa tinh quang, sóng mũi cao thanh thoát. Đây đúng là khuôn mặt hết sức hoàn mỹ, từng đường nét đều do tạo hóa dày công tạo nên, ngàn người chưa gặp được một.

Hiên Viên Thiệu hít hà: “Tịch Vân, người thật sự quá quá quá đẹp.”

“Nam nhân khác nữ nhân. Đẹp không có ý nghĩa gì.”

“Không đúng a!” Hiên Viên Thiệu tinh nghịch hôn lên má Cổ Tịch Vân. “Người đẹp ta rất thích.”

Hiên Viên Thiệu tranh thủ cọ cọ thêm một hồi má y, rồi chợt hoang mang lấy mặt nạ đeo lại cho y.

“Sao vậy?” Cổ Tịch Vân ngạc nhiên.

Hiên Viên Thiệu rất thật thà nói: “Không thể để người khác nhìn thấy khuôn mặt người. Người đẹp như vậy, nhiều người bu vào thì ta giành không nổi.”

“Ta là người chứ đâu phải đồ vật.”

“Vậy nên mới cần canh giữ kỹ. Người có chân bỏ đi, đồ vật thì không.”

“Ta sẽ không bỏ đi.”

“Cả đời cũng không bỏ đi.”

Hiên Viên Thiệu tham lam hỏi vặn thêm. Hắn từng hỏi hắn có địa vị gì với Cổ Tịch Vân, nhưng cho đến nay Cổ Tịch Vân vẫn chưa trả lời hắn. Điều này khiến hắn có chút bất an. Dù rằng đáp án của Cổ Tịch Vân ra sao, hắn đều sẽ không buông tay y ra, cũng không để y có cơ hội buông tay hắn. Tuy nhiên, là con người thì ai cũng thích nghe những điều tốt đẹp, nếu được chính miệng Cổ Tịch Vân hứa hẹn sẽ càng hạnh phúc hơn.

Cổ Tịch Vân im lặng. Hiên Viên Thiệu uất ức trách: “Người chưa từng cho ta lời hứa hẹn nào cả. Người ta cái gì cũng trao cho người rồi, lại còn xấu hổ tỏ bày trước nữa, người phản ứng một chút cũng không được sao?”

“Được, ta hứa với người.”

Tuy bị Hiên Viên Thiệu ép hứa, nhưng Cổ Tịch Vân không thấy khó chịu gì, lời nói ra cũng rất tự nhiên.

“Tịch Vân, Tịch Vân.”

“Hử?”

“Ta thích người. Cả đời này của ta sẽ chỉ thích một mình người.”

Cổ Tịch Vân không đáp lại, nhưng y âm thầm cất giữ những lời này vào tận trái tim. Hiên Viên Thiệu biết Cổ Tịch Vân là người trầm tính, cũng không tiện ép buộc nhiều. Miễn là hắn hiểu, trong lòng người này đã có hắn rồi.

“Tịch Vân, thích người, thích người, thật thích người.” Hiên Viên Thiệu thoải mái nói ra toàn bộ tâm tư. Cổ Tịch Vân đã lạnh, nếu hắn không dùng nóng bù lại thì giữa họ sẽ mãi chẳng có tiến triển gì.

Cổ Tịch Vân càng nghe càng lúng túng, vành tai không chịu được có chút đỏ lên, gượng gạo nói: “Ta biết rồi.”

7. Chương 7: Mật Thất Có Nuôi Rắn

Hiên Viên Thiệu ngồi sưởi nắng trong đình, kế bên là Niệm Nô đang ngồi gặm bánh. Lẽ ra số bánh này do nhà bếp đặc biệt chuẩn bị riêng cho hắn, nhưng hắn không có tâm trạng ăn nên nhường lại cho Niệm Nô ăn. Cổ Tịch Vân lại mất tích. Trước lúc mất tích, Cổ Tịch Vân chuyện gì cũng không nói, chỉ cho hắn uống thuốc giải Huyết Diễm Tán rồi giao một cái hộp nhỏ, căn dặn:

“Ở Lộng Nguyệt Các này tương đối yên bình, nhưng lỡ như có nguy hiểm xảy ra, người hãy đến mật thất của ta rồi mở nắp hộp thì sẽ thoát được. Ngoan ngoan ở trong mật thất chờ đến khi nào ta về, đừng chạm lung tung vì nơi đó có rất nhiều cạm bẫy.”

Hiên Viên Thiệu không hiểu lời dặn này có ý nghĩa gì. Cổ Tịch Vân đi đã năm ngày hơn, năm ngày qua vẫn rất yên ổn, không hề có chuyện gì.

“Ta chán quá đi, chán đến sắp chết rồi.”

“Trước kia Thiệu công tử có bảo chán bao giờ đâu?” Niệm Nô hỏi.

“Vì có Tịch Vân ở cùng. Hắn chính là niềm vui của ta.”

“Thiệu công tử cũng phân biệt đối xử quá rồi. Niệm Nô tự biết không bằng giáo chủ, nhưng đâu cần người phải so sánh trắng trợn vậy? Làm Niệm Nô rất đau lòng a.”

“Người đau lòng mà vẫn nhai ngồm ngoàm thế kia à?” Hiên Viên Thiệu lườm nàng, đúng là ranh con, không tin được câu nào.

Niệm Nô cười hi hi, lại nói: “Niệm Nô theo hầu giáo chủ đã lâu, người giỏi nhất trong số nam sủng của giáo chủ vẫn là Thiệu công tử nha. Ngay cả Vũ Khang Y đẹp lòng lòng vậy vẫn không cướp nổi giáo chủ khỏi tay người. Niệm Nô bái phục sát đất.”

Hiên Viên Thiệu nghiêng đầu, chống tay, rất muốn tự hào nhưng tự hào không nổi. Vũ Khang Y kia cơ bản có thềm tranh giành gì với hắn đâu. Người ta đã có ý trung nhân khác, vậy mà xem nữa bị hắn đổ oan, cho vào danh sách tình địch cần tiêu diệt, tất cả đều vì Niệm Nô nhiều lời gây họa.

“Người bảo theo hầu Tịch Vân đã lâu, vậy thì ngày thường ngoài xử lý chuyện trong tông đà, Tịch Vân còn thích làm gì khác không?”

Niệm Nô lắc đầu.

“Vậy cầm kỳ thi họa thì sao?”

“Trước kia khi lão giáo chủ còn sống, giáo chủ còn hưởng thụ mấy thú vui đó. Sau khi lão giáo chủ chết, để lại cả đồng chuyện trong giáo phái cho giáo chủ xử lý, giáo chủ không rảnh rồi làm gì khác nữa. Cùng lắm thì thỉnh thoảng Niệm Nô có thấy giáo chủ luyện thư pháp. Gần đây giáo chủ chịu cầm lại cây tiêu cũng chỉ vì muốn dạy cho Thiệu công tử, chứng tỏ giáo chủ cực kỳ sùng ái Thiệu công tử.”

Hiên Viên Thiệu tự hỏi hắn có nên biết ơn vì điều đó không? Đương nhiên là không rồi. Cổ Tịch Vân dạy tiêu còn hà khắc hơn cả Vũ Khang Y. Cổ Tịch Vân không đánh đập không trừng phạt, nhưng hề luyện không xong thì tiếp tục luyện, bất kể ngày đêm đều phải luyện, không như Vũ Khang Y còn chừa cho hắn chút thời gian nghỉ ngơi. Vậy mà hắn phải học với Cổ Tịch Vân gần cả tháng, nài nỉ gào khóc thế nào Cổ Tịch Vân cũng không buông tha. Chỉ khi Cổ Tịch Vân thấy hắn đã có tiến bộ mới lơ lửng việc lên lớp. Hắn mới gọi là có lại không khí dễ thở.

Hiên Viên Thiệu nhìn trời, thầm thở than: “Tịch Vân, ta nhớ ngươi sắp chết rồi, bao giờ thì ngươi về?”

Lão thiên gia đúng là có tâm, nghe thấy nguyện vọng của hắn liền hảo hảo đáp ứng. Chỉ là, ông không mang Tịch Vân về, mà mang một đám phản đồ Bái Tử Giáo tới. Nửa đêm, Hiên Viên Thiệu đang ngủ thì Niệm Nô tông cửa xông vào, khấn trương nói: “Thiệu công tử, Lộng Nguyệt Các bị tấn công, mau mau theo nô tì đi.”

Hiên Viên Thiệu và Niệm Nô vừa ra cửa, đã thấy mười mấy gã mặc cùng một loại trang phục, đến mặt cũng không thèm che hiên ngang cầm kiếm chạy đến. Niệm Nô và những người hầu khác xông ra trước cản đường họ. Phải đến tận lúc này, Hiên Viên Thiệu mới biết những người hầu này đều có võ công.

Niệm Nô vừa đánh vừa hô to: “Các ngươi là người của Bái Tử Giáo mà dám tạo phản?”

“Bọn ta đã nhắm sẵn không muốn sống nữa rồi.” Tên cầm đầu hùng hổ trả lời. Hiên Viên Thiệu sợ hãi lùi về sau, sờ vào mảnh ngọc bội đeo trên thắt lưng. Bái Tử Giáo là nơi long đàm hổ huyệt, nào phải chốn bồng lai tiên cảnh gì cho cam. Vì vậy, trước khi hắn đến đây, vốn đã sai một đội cấm vệ quân mai phục sẵn ở ngoài tổng đà, phòng khi hắn gặp chuyện bất trắc liền có người tiếp ứng. Trong ngọc bội cất giấu một cái còi lệnh dùng vào lúc nguy cấp.

Tuy nhiên, có một chuyện nằm ngoài dự tính là hắn không bị nhốt trong tổng đà, mà ở biệt viện riêng của Cổ Tịch Vân. Nếu giờ hắn dùng còi lệnh, chưa chắc cấm vệ quân vào được đây, nhưng thân phận hắn chắc chắn sẽ bại lộ.

“Thiệu công tử chạy đi.” Niệm Nô hét lớn về phía hắn. Ai nấy ở đây đều có thể tự bảo vệ cho mình, chỉ riêng hắn là bất lực.

“Giết hết cho ta, một người cũng không bỏ sót.” Tên cầm đầu hét lên. Hiên Viên Thiệu run run quay đi, nhưng hắn không nỡ bỏ lại Niệm Nô một mình. Đám người kia quá đông. Dù hắn không có khả năng giúp Niệm Nô đánh lui họ thì cũng phải nghĩ cách phân tán đi phần nào lực lượng. Hắn sực nhớ đến hộp nhỏ mà Cổ Tịch Vân giao, liều mạng chạy lại vào phòng lấy. Lấy xong, hắn chạy ra hô hào hai tay: “Ta ở đây, đến bắt ta đi.”

Không ai thèm chú ý đến hắn. Niệm Nô vẫn dẫn đầu đám người hầu chống cự quyết liệt.

“Tạo phản? Nghĩa là muốn chống đối lại Cổ Tịch Vân rồi.” Hắn nghĩ thầm, đổi chiến lược hét lên lần nữa: “Ta là người yêu của Cổ Tịch Vân, đến bắt ta đi.”

Hiên Viên Thiệu hít sâu, đám người đằng đằng sát khí kia quả nhiên trúng kế, đổ dồn mọi ánh mắt về hắn. Niệm Nô thầm cười rửa trong lòng, giờ phút này có cần phải long trọng tuyên bố thế không?

Hiên Viên Thiệu ba chân bốn cẳng chạy trốn về phía mật thất. Đám phản đồ giẫm trên xác của đồng bọn và người hầu đuổi theo rất sát phía sau. Niệm Nô bận giữ chân tên cầm đầu nên tạm thời không thể khinh công đến cứu hắn. Tuy nhiên, nhờ hắn dẫn dắt hơn phân nửa đi, Niệm Nô cầm cự không còn quá vất vả.

Hiên Viên Thiệu đến trước cửa mật thất liền mở vội nắp hộp. Bên trong chỉ có một khối mềm mềm không biết làm từ gì nhưng tỏa ra hương thơm. Đám phấn đồ hít phải đều đồng loạt thất kinh, đau đớn ôm khắp thân kêu gào. Hiên Viên Thiệu không rảnh lại bắt tay thăm hỏi từng người có sao không, miễn họ đều có sao thì hần thoát rồi. Hần cầm cục đó đẩy cửa bước vào bên trong mật thất một cách dễ dàng, không ai còn đủ sức đứng lên ngăn cản.

Hiên Viên Thiệu chèn thanh chắn bằng đá khóa kín cửa, yên tâm ở lại nơi này. Gọi là mật thất luyện công nhưng cách trang trí không khác gì phòng của Cổ Tịch Vân. Nơi đây cũng có nhuyễn tháp phủ chấn lông, bàn ghế và nhiều vật trang trí tinh xảo. Hiên Viên Thiệu chạy đến nhuyễn tháp nằm ngửa ra, thăm hỏi không biết Niệm Nô hiện tại sao rồi? Nhìn thân thủ thì có vẻ như nàng cũng là một cao thủ, mong là người tiếp viện của tổng đà sẽ mau đến và nàng được bình an. Giờ mà hần trở ra thì không giúp được gì cho nàng, ngược lại còn trở thành gánh nặng. Hần xoa bóp cái cục mềm mềm trong tay, không biết là gì mà lại có công dụng thần kỳ đến vậy.

Bất chợt, Hiên Viên Thiệu nghe được tiếng khò khè càng lúc càng đến gần. Hần hoảng sợ, ngồi dậy nhìn quanh. Ở phía sau bồ đoàn mà Cổ Tịch Vân ngồi luyện công có một cái hang, không rộng lắm nhưng lại khá sâu. Hiên Viên Thiệu lấy hết can đảm xuống nhuyễn tháp lại gần xem. Một cặp mắt đỏ thừ lờ đang từ bên trong di chuyển về phía hần. Hần không rõ là gì vì chiếc hang rất tối, cho đến khi đầu của nó nhòai ra ngoài hang, hần mới biết đó là một con rắn khổng lồ.

“Tịch Vân cứu ta, Tịch Vân cứu ta!” Hiên Viên Thiệu sợ đến mức không cử động nổi đôi chân. Hần ngã ngửa ra mặt đất, quơ quào cái giá nến, không ngờ từ bức tường sau lưng lại bắn ra vô số phi tiêu độc. May mà hần nằm sát đất nên vừa vặn thoát thân. Hiên Viên Thiệu nhớ lại lời Cổ Tịch Vân từng dặn, không dám động chạm gì nữa, hần thụt lùi một cách khổ sở để rời rộng khoảng cách với con rắn kia.

“Rắn thần đại nhân, ta không phải là đường đột xâm nhập a. Ta được chủ nhân của nơi này cho phép vào.”

Con rắn thè lưỡi, tiếp tục bò tới mà không chút cảm thông nào.

“Bên ngoài có người muốn giết ta. Thật đó! Ta không phải cố tình làm phiền người đâu. Xin người tha cho ta đi!”

Đôi mắt đỏ thừ vẫn chăm chăm nhìn hần, không biết là vui hay buồn.

“Nếu người không thích, ta lập tức đi ra, người đừng tức giận được không?”

Hiên Viên Thiệu thụt lùi, lại thụt lùi. Hần nghĩ nếu trước sau gì cũng phải chết, chi bằng chết oanh liệt trong tay đám người kia đi, ít nhất còn được toàn thân hơn là chết trong xó này bởi một con quái vật. Nó giết hần rồi không chừng sẽ gặm nhấm xương cốt hần, chẳng chừa lại mảnh nào nguyên vẹn. Thế thì rất thảm. Mai này Tịch Vân trở về, vì không nhặt được xương cốt hần, sẽ nghĩ rằng hần bỏ trốn. Hần chết mà còn chịu oan ức thì đáng thương biết chừng nào.

Hiên Viên Thiệu tập trung hết can đảm, quyết vùng dậy một lần chạy ra cửa. Khi hần đang gấp gáp mở thanh chắn thì con rắn lao tới quấn lấy hần, ném nhẹ về phía nhuyễn tháp. Hần nghĩ xong đời rồi, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có. Nhưng mà, kỳ lạ thay, con rắn lại cuộn người ngồi nhìn hần chứ không làm gì. Hần co ro ôm hai đùi trên nhuyễn tháp, tự hỏi con rắn này muốn gì? Một ý nghĩ bất hạnh chợt xoẹt qua đầu hần. Con rắn này vẫn chưa đói. Nó đang đợi lên cơn đói thì mới ngấu nghiến luôn một thể chẳng?

Cứ thế một người một rắn ngồi nhìn nhau. Nhiều lúc Hiên Viên Thiệu thực sự rất buồn ngủ nhưng hần không dám ngủ, sợ ngủ rồi thì không bao giờ có ngày tỉnh dậy nữa.

Hiên Viên Thiệu không biết đã cố gắng duy trì được bao lâu, cho tới khi bên ngoài mật thất có tiếng gọi của Cổ Tịch Vân vang lên: “A Thiệu, mở cửa cho ta.”

Vàng dương lập tức lộ dạng trong đôi mắt Hiên Viên Thiệu. Cứu tinh của hần đến rồi. Hần định xuống nhuyễn tháp, nhưng lại cứng đờ người ra. Con rắn vẫn còn ở đó và nó chưa từng rời mắt khỏi hần.

Hiên Viên Thiệu rất muốn khóc lớn. Hần mếu máo nói vọng ra: “Có một con rắn rất to ở trong này. Nó chặn lối đi của ta.”

“A Bảo, về lại hang của người đi.”

Con rắn nghe được giọng của Cổ Tích Vân thì uể oải bò đi. Cái thân người ục ịch của nó có chút khó nhọc chui vào hang, nhưng rồi cũng chui lọt.

Hiên Viên Thiệu kinh ngạc, nó vậy mà lại ngoan ngoãn nghe lời Cổ Tích Vân? Lẽ nào là thú cưng của giáo chủ đại nhân nhà hắn?

Hiên Viên Thiệu chấp choạng tiến ra mở cửa, vừa thấy Cổ Tích Vân thì đôi chân hắn đã mềm nhũn ra, ngã hẳn vào người Cổ Tích Vân. Cổ Tích Vân đỡ ngang hông hắn, hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta bị A Bảo của người dọa sắp vỡ mật ra.”

“Nó là thần thú hộ của nơi này. Lúc ta đang luyện công, nếu ai tùy tiện xông vào thì nó sẽ nuốt chửng ngay. Với người thì không sao. Trước đó ta đã dặn nó bảo vệ người.”

“Làm sao nó biết ta là ai a?”

“Người đang cầm trong tay là sáp Ngưng Xà, được làm từ bộ da lột bỏ của A Bảo nghiền thành bột, cũng là một nguyên liệu chính trong thánh thủy. Những người từng uống thánh thủy khi ngửi hương thơm tỏa ra từ sáp này sẽ bị phát độc, chịu dày vò khổ sở. A Bảo nhận ra mùi hương cùng dạng trên người nó nên mới không tổn hại người.”

Hiên Viên Thiệu đánh mấy cái vào lồng ngực Cổ Tích Vân, thật sự khóc ra nước mắt: “Người đã biết thế thì nên nói sớm với ta mới phải, hại ta suýt nữa là thần hồn tiêu tán rồi. Ta sợ nhất không phải mình sẽ chết, mà là từ nay về sau không gặp được người nữa. Cổ Tích Vân, người là tên xấu xa, xấu xa nhất thiên hạ.”

Cổ Tích Vân hơi cúi xuống, giúp hắn lau nước mắt: “Được, đều là lỗi của ta.”

“Niệm Nô không sao chứ?” Hiên Viên Thiệu sức nhớ đến nàng nên hỏi.

“Không!”

Hiên Viên Thiệu nghe thế cũng tạm yên lòng, trả lại sáp Ngưng Xà cho Cổ Tích Vân. Cổ Tích Vân dịu dàng bế hắn lên mang về phòng. Hắn đã nín khóc nhưng vẫn còn thút thít một hồi mới chịu ngủ thiếp.

8. Chương 8: Mảnh Ngọc Bội

Hiên Viên Thiệu bị bệnh, vừa mê man vừa sốt cao nên Cổ Tích Vân không về tổng đà mà ở lại Lộng Nguyệt Các ngày đêm chăm sóc cho hắn. Đến lúc tỉnh lại, Hiên Viên Thiệu mới biết cuộc tấn công kia là do Huyền Vũ đường chủ làm phản, mà sự làm phản này thì Cổ Tích Vân sớm đã có dự liệu, vậy nên y một lưới thu gọn, thương vong không quá nhiều.

Cổ Tích Vân dứt cháo cho Hiên Viên Thiệu ăn xong thì dẫn Hiên Viên Thiệu đi tản bộ dưới nắng sớm. Hiên Viên Thiệu ngắt một cành hoa rồi tò mò hỏi y:

“Tịch Vân, chuyện giữa người và Huyền Vũ đường chủ là sao? Tại sao ông ta phải làm phản?”

“Lúc trước khi nghĩa phụ truyền lại ngai vị giáo chủ cho ta, ông ta đã chẳng ủng hộ gì. Sau đó nữ nhi của ông ta lại tự sát vì ta, vậy nên ta sớm nhìn ra sẽ có ngày ông ta tạo phản. Ta chờ đợi ông ta đủ lớn mạnh, cho ông ta vây cánh, có vậy mới triệt để loại trừ được.”

“Huyền tiểu thư gì đó có phải là thật lòng thích người?”

“Nàng ta chỉ thật lòng thích khuôn mặt của ta thôi. Người trong thiên hạ cũng đều giống nàng ta.”

“Ta sẽ không giống họ.”

Cổ Tích Vân gật đầu. Y không cười nhưng ánh mắt lại tỏa sáng: “Ta tin người.”

Cổ Tích Vân chỉ vào cây bạch ngọc tiêu của Hiên Viên Thiệu, nói tiếp: “Thối ta nghe một khúc.”

Hai người bước vào mái đình. Cổ Tịch Vân ngồi xuống ghế gọi Niệm Nô dâng trà, còn Hiên Viên Thiệu đứng gần lan can cầm lên cây tiêu. Hắn lại thổi khúc Việt Nhân Ca, khắc họa tình ý của buổi đầu gặp gỡ. Lúc ấy, Cổ Tịch Vân một thân hắc y vừa bí ẩn vừa thâm trầm bước vào phòng, ánh nhìn đầu tiên lưu lại trên người hắn phẳng phất nét lạnh lùng nhưng vẫn cao nhã khó ai sánh bằng. Mà hắn, một vương gia quen sống trong nhung lụa, nhìn qua vô số kỳ trân dị bảo trên đời, lại chưa từng nhận thấy vẻ đẹp tuyệt mỹ nào có thể hình dung trọn vẹn về đôi mắt ấy.

Hắn rung động...chỉ vì một ánh mắt, giống như tình cảm ngưỡng mộ không thể nói thành lời mà cô gái đưa thuyền nước Việt dành cho vị vương tử nước Sở. Hiên Viên Thiệu đang thổi thì chợt ngừng lại. Hắn hướng Cổ Tịch Vân, nói: “Tịch Vân, lòng yêu thích quân, quân có hay?”

Niệm Nô không canh đúng thời điểm dâng trà lên, nghe được Hiên Viên Thiệu tỏ tình thì nhin cười lui ra. Hiên Viên Thiệu mất mặt quay lại thổi tiếp.

Cổ Tịch Vân rút chén trà ra, nhìn vào mặt nước sóng sánh, trong lòng rạo rức niềm hạnh phúc khó tả. Khi Hiên Viên Thiệu thổi hết khúc, Cổ Tịch Vân nhắm nháp xong tách trà, thông thả buông ra nhận xét: “Khá hơn lúc xưa rất nhiều.”

“Ta mới không thêm quan tâm cái này. Tịch Vân, ta chỉ muốn biết...” Hiên Viên Thiệu cầm cây tiêu hạ xuống ngang eo, rất không ưng ý hỏi: “Ta đối với ngươi...rốt cuộc là gì?”

“Tâm ta có ngươi.” Cổ Tịch Vân đặt tách trà xuống trả lời.

Hiên Viên Thiệu không mãn nguyện với câu trả lời hời hợt này.

“Tâm ngươi cũng có Bái Tử Giáo, có mấy vị đường chủ, có toàn thể giáo đồ. Ta muốn biết là ta so với họ có gì khác biệt?”

“Cái này thì ta chưa nghĩ tới.”

Hiên Viên Thiệu bực bội. Cổ Tịch Vân luôn là thế, lần nào hỏi tới mấy vấn đề quan trọng đều bảo chưa nghĩ tới. Nói một câu “ngươi là người của ta” thì dễ dàng như ăn cơm, lẽ nào nói “ta thích ngươi, ngươi là người duy nhất ta thích” lại khiến y tẩu hỏa nhập ma, chết liền tại chỗ hay sao?

Hiên Viên Thiệu giắt cây tiêu vào lại thắt lưng, hành động cộc lốc như giận cá chém thớt. Bất ngờ, hắn có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Khi sờ tay dưới thắt lưng, hắn không thấy mảnh ngọc bội thường đeo đâu cả.

“Ngọc bội của ta...?”

“Ngươi làm rớt trong mật thất. Nó bị nứt một đường nhỏ nên ta đã đưa thợ sửa lại.”

Hiên Viên Thiệu giật mình. Giờ chưa phải lúc thích hợp tiết lộ thân phận thật sự của hắn với Cổ Tịch Vân, ít nhất phải đợi Cổ Tịch Vân thừa nhận là thích hắn mới được.

“Mảnh ngọc đó là vật báu gia truyền của nhà ta. Dù sao cũng là ngọc cổ, nếu vết nứt không lớn qua thời gian sẽ tự lành lặn lại. Ngươi không cần sửa, cứ đem trả cho ta là được.”

Cổ Tịch Vân thuận theo ý hắn: “Lát nữa ta sẽ đi lấy. Gió bắt đầu nổi lên rồi, chúng ta nên quay về phòng.”

Sau khi đưa Hiên Viên Thiệu về phòng, Cổ Tịch Vân đi đến tổng đà. Loạn của Huyền Vũ đường chủ đã được dẹp nhưng hậu quả do nó để lại vẫn cần y xử lý. Bạch Hổ đường chủ Dạ Thuần Phong chấp chương luật lệ trong giáo phái, sớm đã đem những hạng tôm tép giải quyết ổn thỏa đâu vào đấy, chỉ riêng Huyền Vũ đường chủ công cao chức lớn, tuổi đời đáng bậc trưởng bối hắn, hắn không dám tùy tiện động vào.

Cổ Tịch Vân mặt không biến sắc, rất bình thản tuyên bố:

“Tạo phản thì tức là tạo phản, nếu giữ mạng cho hắn, trên dưới Bái Tử Giáo còn coi ta ra gì? Hắn nhất định phải chết.”

“Nhưng mà chết trong tay ai lại rất quan trọng.” Vũ Khang Y nói. “Hắn dù sao cũng là huynh đệ vào sinh ra tử của lão giáo chủ quá cố. Nếu chính tay giáo chủ giết hắn, người khác sẽ nói giáo chủ không coi lão giáo chủ ra gì.”

Dạ Thuần Phong xen vào: “Kỳ thực giáo chủ cũng không cần trực tiếp giết hần. Cứ đợi vụ lộn xộn này trôi qua một thời gian, đến kỳ hạn cấp thuốc giải thánh thủy, không cấp cho hần thì hần sẽ tự chết. Vừa ít tai tiếng, vừa không cần nhìn thấy máu, đây là cách lưỡng toàn kỳ mỹ.”

Cổ Tịch Vân phản đối: “Hần không thể chết âm thầm theo cách đó. Ta muốn toàn thể giáo chúng đều biết hần vì có gì mà chết, chết ra sao, nhằm cảnh cáo những kẻ không an phận có ngày sẽ học theo hần.”

“Nếu giáo chủ muốn hần chết, vậy thì hãy giao chuyện này cho Thuần Phong toàn quyền quyết định, người khác sẽ không có cơ chỉ trích giáo chủ.” Dạ Thuần Phong nói.

“Không, ta còn có người thích hợp hơn cả người.”

Dạ Thuần Phong vừa nghe liền hiểu ra ý của Cổ Tịch Vân: “Lẽ nào giáo chủ đang nhắc đến Thanh Long đường chủ?”

“Phải.”

Vũ Khang Y hai mắt sáng quắc lên: “Đúng rồi, nếu luận về công trạng trong giáo phái, Thanh Long đường chủ cũng chẳng thua kém gì Huyền Vũ đường chủ. Để ông ta xử lý Huyền Vũ đường chủ, vậy thì quá hợp lý, cũng không ai dám dị nghị gì nữa. Ông ta thường ngày vẫn thích lập công, lần này cho ông ta được dịp lập thêm một đại công.”

“Thuần Phong, người đi gặp Thanh Long đường chủ nói lại với ông ta rằng ta giao toàn quyền xử lý Huyền Vũ đường chủ cho ông ta. Ông ta nên làm cho thật tốt.”

Dạ Thuần Phong cười tươi như trút được gánh nặng: “Thuộc hạ đi ngay.” Trước lúc đi, Dạ Thuần Phong nhìn Vũ Khang Y một cái, Vũ Khang Y quay sang hướng khác, ngầm không muốn đi theo.

Cổ Tịch Vân cùng với Dạ Thuần Phong và Vũ Khang Y, còn có cả Huyền Khanh Phụng từ nhỏ lớn lên bên nhau. Mặc dù vậy, Cổ Tịch Vân không có thói quen tò mò chuyện người khác, bất quá chuyện giữa hai người họ khắp tổng đà đã đồn ầm lên, y không thể bịt kín tai không nghe thấy. Chuyện là Dạ Thuần Phong rất phong lưu, ra vào kỹ viện như nhà ở. Kỹ viện hần thường tới nhất là Phong Mãn Lâu. Vì để trối chân hần, Vũ Khang Y tự xây một kỹ viện nam đối diện Phong Mãn Lâu, lấy tên Bách Diệp Túy Hoa Lâu. Dạ Thuần Phong chơi đùa với một kỹ nữ thì Vũ Khang Y sẽ trò chuyện với một vị khách. Bà chủ Phong Mãn Lâu không chịu nổi trò chơi tình ái giữa hai người vì bị Bách Diệp Túy Hoa Lâu hút đi không ít khách, tìm có đuổi Dạ Thuần Phong đi. Dạ Thuần Phong bèn sang kỹ viện khác ăn chơi. Vũ Khang Y không thể dời Bách Diệp Túy Hoa Lâu theo, vậy nên xông vào đánh sập cái kỹ viện dám tiếp đãi Dạ Thuần Phong. Dạ Thuần Phong chỉ mắng Vũ Khang Y vài câu nhưng Vũ Khang Y kịch liệt giận dữ, giờ không muốn nhìn đến mặt Dạ Thuần Phong nữa.

“Vũ Khang Y, ta muốn lấy lại mảnh ngọc bội từng đưa người đem sửa.” Cổ Tịch Vân hướng đến Vũ Khang Y nói.

“A!” Vũ Khang Y sức nhớ ra gì đó, bèn lấy từ trong thắt lưng ra một đồng lộn xộn. Cổ Tịch Vân nhìn thấy mảnh ngọc đã vỡ đôi, khe nứt mây lại. Y bảo Vũ Khang Y sửa chứ không bảo phá hủy, tại sao lại thành ra như thế?

“Giáo chủ, cái này cũng không phải lỗi tại ta. Người thợ nói từ kẻ nứt trên miếng ngọc thấy có vật mờ ám, ta mới bảo hần đập vỡ xem, thì ra là một còi lệnh. Trên còi lệnh có họa tiết của hoàng gia. Ta điều tra qua rồi, chỉ có hoàng đế hoặc bậc vương hầu mới sử dụng còi lệnh này. Nó được dùng để triệu tập cấm vệ quân.”

Cổ Tịch Vân sững sờ cầm lấy còi lệnh Vũ Khang Y dâng lên, màu mắt tối sầm lại. Trong phút chốc, y liền hiểu ra vì sao người kia lại khẩn trương đến mảnh ngọc bội này như vậy.

“Giáo chủ, chuyện này có cần điều tra tiếp hay không?”

Cổ Tịch Vân dứt khoát nói: “Ta cho người ba ngày, nhất định phải tra cho rõ. Còn nữa, lục soát trăm dặm xung quanh tổng đà và Lộng Nguyệt Các, nếu thực sự phát hiện được có cấm vệ quân ẩn nấp, giết không cần lệnh.”

“Giáo chủ, nếu chuyện này có liên quan đến triều đình, chúng ta làm vậy sẽ khơi dậy phong ba rất lớn.”

“Triều đình và chúng ta từng có giao ước nước sông không phạm nước giếng. Nếu họ làm trái giao ước trước thì không cần khoan nhượng. Tiến hành trong bí mật. Nội loạn vừa thanh trừng, không thể phát sinh thêm biến cố không đáng.”

Vũ Khang Y lui ra ngoài. Cổ Tịch Vân bóp nát còi lệnh trong lòng bàn tay. Khi y thả các ngón tay ra, chỉ còn lại một đồng hạt li ti rải trên mặt đất.

Cổ Tịch Vân rút dài qua kẽ răng: “A Thiệu, ta hy vọng ngươi không gạt ta. Nếu ngươi thật sự gạt ta, giữa chúng ta coi như chấm hết.”

9. Chương 9: Bị Vạch Trần

Hiên Viên Thiệu hí hửng ăn xong chén chè táo đỏ thì nhìn sang Cổ Tịch Vân, tự này giờ Cổ Tịch Vân vẫn luôn trầm lặng không nói gì. Khó khăn lắm Hiên Viên Thiệu mới cảm thấy thân thiết với Cổ Tịch Vân hơn một chút, hiểu y hơn một chút, y cũng nói nhiều với hắn hơn một chút, không còn là những câu thoại ngắn ngủn như lúc ban đầu. Tuy nhiên, khi nhì y im ắng thế này, hắn có cảm tưởng lúc ban đầu kia đã quay lại, quả thật rất khủng khiếp.

“Tịch Vân, ngươi có tâm sự sao?”

“A Thiệu, ta muốn biết về quá khứ của ngươi.”

“A...sao lại đột ngột vậy? Trước kia ngươi bảo không quan tâm mà.” Hiên Viên Thiệu phân vân hỏi.

“Nếu ngươi chỉ là một người bình thường, ta không cần quan tâm, nhưng nếu ngươi có thân phận đặc biệt gì, ta cũng cần biết trước để suy tính chu toàn.”

Hiên Viên Thiệu phủi tay cười: “Ta mà có thân phận đặc biệt gì chứ? Ta chỉ là một thường dân áo vải thôi.”

“Vậy nghĩa huynh nghĩa phụ của ngươi là thế nào? Trước ngươi có bảo muốn tự sát theo họ, tại sao?”

Chén chè đã ăn xuống cũng phải nhợn lên trong cổ họng Hiên Viên Thiệu. Trước lúc gặp Cổ Tịch Vân, hắn đã từng biên soạn một câu chuyện. Hắn là cô nhi, do có chút nhan sắc nên bị người ta bán qua bán lại, cuối cùng bị bán vào kỹ viện nam. Hắn không chịu tiếp khách nên bị đánh đập và bỏ đói, khó khăn lắm mới chạy trốn được, trên đường được một vị quan có tuổi đang hồi hương cứu vớt. Vị quan đối xử với hắn rất tốt, nhận hắn làm nghĩa tử và cho học chung với con trai ông. Khi trưởng thành, nghĩa huynh lên kinh ứng thí không đỗ đạt, nhục chí lao vào cờ bạc, thiếu tiền bị người ta đánh chết. Nghĩa phụ đau lòng khôn dứt, ít lâu sau cũng ra đi. Hắn còn lại một mình, không chốn nương tựa, bán hết nhà cửa lo tang sự cho họ rồi cũng định chết theo.

Sau khi gặp Cổ Tịch Vân, vì Cổ Tịch Vân cái gì cũng không hỏi nên hắn thấy nhẹ nhõm hắn, ít ra hắn không cần nói dối thân phận. Nào ngờ lúc này Cổ Tịch Vân tự dưng lại hỏi đến, hắn rốt cuộc nên trả lời thế nào? Trước kia hắn nghĩ cứ nói dối trước, sau này viện cớ khi đó họ không quen biết gì nhau nên hắn nói vậy là để bảo vệ bản thân. Giờ đây, quan hệ giữa họ đã có nhiều tiến triển, nếu hắn nói dối và nếu bị Cổ Tịch Vân phát hiện, hắn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

“Tịch Vân à, cái này...ta...”

“Nếu khó nói đến vậy thì không cần nói nữa. Sức khỏe của ngươi gần như đã bình phục lại rồi...”

Cổ Tịch Vân dè nén lại nửa câu sau vẫn còn lấp lửng. Ngay khi y định nói ra hết thì Hiên Viên Thiệu chợt ôm lấy y, giọng trẻ con: “Tịch Vân, ta lại làm gì sai khiến ngươi giận phải không? Ngươi biết tính ta vốn hời hợt mà, đừng chấp nhất với ta được không?”

Cổ Tịch Vân không cử động, chỉ nói: “Trong mảnh ngọc bội của ngươi, Vũ Khang Y tìm được một còi lệnh dùng để triệu tập cấm vệ quân. Hắn điều tra rồi. Cấm vệ quân trước giờ chỉ bảo vệ hoàng đế, nhưng một năm sinh thần của Lục vương gia Hiên Viên Thiệu, vì để chứng tỏ lòng yêu mến vô hạn dành cho người đệ

đệ này, hoàng đế đã tặng Hiên Viên Thiệu một còi lệnh được toàn quyền điều động cấm vệ quân. Người còn gì muốn nói với ta không?”

Hiên Viên Thiệu chơi với buồng Cổ Tịch Vân ra. Dự cảm của hắn luôn không sai. Nếu lúc này hắn nhắm mắt nói dối đại, chưa chừng bây giờ đã bị Cổ Tịch Vân một chưởng đánh chết. Tuy là tình trạng hiện tại cũng căng thẳng không kém, nhưng chí ít Cổ Tịch Vân vẫn chưa phán tội tử cho hắn. Hắn còn được quyền biện minh.

“Phải, ta là lục vương gia. Nghĩa huynh nghĩa phụ gì đây đều chỉ là tùy ý nói đại. Ta cũng không có ý định tự sát.”

“Vậy người đến đây làm gì?”

Hiên Viên Thiệu nghĩ thầm, hắn có nên nói ra chuyện cá cược giữa hắn và hoàng huynh không? Lý trí mách bảo rằng nếu hắn thành thật khai ra thì sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

“Ta đâu phải tự đến, ta bị Thanh Long đường chủ bắt đến mà. Lúc đầu ta chẳng biết người là ai, chỉ cảm thấy người rất đáng sợ, vậy nên phải nghĩ đủ lý do thăm thương khiến người động lòng để tự cứu lấy mạng mình.”

Cổ Tịch Vân siết chặt bàn tay lại. Hiên Viên Thiệu giật mình vì đọc được cơn thịnh nộ đang lấp đầy đôi mắt Cổ Tịch Vân. Y nhắm mắt lại, nuốt nước bọt tự dần xuống cơn thịnh nộ, sau đó mở mắt ra lạnh lùng nói: “Người bình phục rồi thì hãy tự đi khỏi Lộng Nguyệt Các của ta.”

Cổ Tịch Vân đang muốn đứng lên, Hiên Viên Thiệu chợt níu tay áo y lại: “Tịch Vân.”

Hắn chỉ dám gọi một tiếng như thế và không nói thêm gì. Đáng lý nghe những lời biện giải của hắn thì Cổ Tịch Vân phải nguôi giận phần nào, đằng này còn giận dữ hơn, phải chăng y đã biết hắn nói dối?

“Bên ngoài tổng đà, Vũ Khang Y đã tìm thấy cấm vệ quân. Nếu người chỉ vô tình bị bắt đến đây, bọn họ không thể nào biết mà mai phục sẵn. Thêm vào, người đã rất lo lắng khi biết ta đang giữ mảnh ngọc bội ấy, nhất quyết phải đòi về. Hiên Viên Thiệu, ta đã cho người cơ hội nhưng người vẫn nói dối. Người nên tự giác rời khỏi đây, bằng không ta sợ rằng chính ta sẽ không kiềm chế nổi mà giết người. Đây đã là sự nhân từ cuối cùng của ta rồi.”

Cổ Tịch Vân dứt tay áo ra đi. Hiên Viên Thiệu té ngã xuống ghế. Đến giờ phút này, hắn mới hiểu được bản thân đã gây ra tai họa trầm trọng tới mức nào. Nếu lúc này hắn thú thật và nhận sai, liệu Cổ Tịch Vân có tha thứ cho hắn không? Hay bây giờ hắn chạy theo Cổ Tịch Vân, van xin Cổ Tịch Vân cho hắn thêm cơ hội, vậy Cổ Tịch Vân có hồi tâm chuyển ý không? Họ đã ở bên nhau hơn ba tháng, sớm tối cận kề, dù không còn tình thì vẫn còn nghĩa. Cổ Tịch Vân phải chăng chỉ là giận dữ nhất thời, sau khi bình tâm lại sẽ chịu nghe hắn giải thích? Đầu óc Hiên Viên Thiệu rối loạn với trăm ngàn ý nghĩ, trăm ngàn nếu như...nhưng mà nếu như lại không thể thay đổi thực tại.

Hiên Viên Thiệu khóc thét lên. Trái tim hắn vỡ vụn. Chính vì hắn đã ở bên cạnh Cổ Tịch Vân ba tháng, nên sớm hiểu Cổ Tịch Vân là loại người thế nào. Một khi y đã buông tay, tuyệt đối sẽ không quay đầu nhìn lại. Y cho hắn cơ hội là để hắn níu giữ y, níu giữ một lần sau cuối. Thế mà, hắn lại tự chà đạp cơ hội đó, vậy thì về sau cũng sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“Tịch Vân, ta xin lỗi...ta sai rồi. Hãy tha thứ ta...tha thứ cho ta...”

Hiên Viên Thiệu dùng hai tay ôm mặt, vừa khóc vừa hét trong nức nở. Cổ Tịch Vân vẫn chưa bước đi xa, hoàn toàn có thể nghe rõ tiếng khóc nghẹn ngào của Hiên Viên Thiệu. Bất giác, một giọt nước mắt chảy xuống lớp mặt nạ của y: “Ta tưởng người không giống những người khác, nhưng người cũng giống họ, đều tiếp cận ta vì mục đích riêng.”

Cổ Tịch Vân bước tiếp về phía trước. Mỗi bước đều nặng nề như đi trên băng mỏng. Giọt nước mắt rơi xuống cổ áo, lặng lẽ thấm vào, rồi biến mất. Y rất muốn trao ra trái tim, đáng tiếc trên đời này không ai xứng đáng nhận lấy.

Hiên Viên Thiệu lúc đến Lộng Nguyệt Các không mang theo vật gì, vậy nên lúc đi hắn cũng không lấy theo vật gì. Hắn biết cho dù có khóc lóc, van nài thế nào Cổ Tịch Vân cũng sẽ không lay động, vậy nên chỉ có

thể rời đi. Hắn rời đi rồi thì Cổ Tịch Vân sẽ đỡ phải chướng mắt, cũng đỡ phải tức giận. Niệm Nô đưa tiền hắn, tròn mắt của nàng ngập tràn nước mắt. Nàng khóc còn nhiều hơn cả hắn.

“Ta sẽ quay lại.” Hiên Viên Thiệu nhìn nàng nói cương quyết. “Vậy nên người chờ ta, đừng thương tâm.”

“Thiệu công tử, ta rất muốn người quay lại, nhưng mà ta chưa từng thấy giáo chủ tức giận đến vậy bao giờ. Giáo chủ đã bế quan trong mật thất, ai cũng không muốn gặp.”

“Người chỉ cần biết là ta sẽ quay lại. Ta đồng ý ra đi là để cho Tịch Vân được bình tĩnh, không có nghĩa ta bỏ cuộc hay trốn chạy. Người chăm sóc tốt cho Tịch Vân giúp ta, đợi ngày ta quay lại.”

Hiên Viên Thiệu rời khỏi Lộng Nguyệt Các mới biết 300 cấm vệ quân của hắn đã bị Cổ Tịch Vân diệt sạch, đủ để thấy Cổ Tịch Vân phải tức giận tới mức nào. Hắn không về phủ vương gia mà tiến thẳng hoàng cung. Hoàng đế thấy hắn về rất vui mừng, liền mở tiệc khoản đãi. Trong buổi tiệc ca vũ rộn ràng nhưng hắn không có tâm trạng thưởng thức. Đợi ca vũ lui đi, hắn cũng xin hoàng đế cho người hầu lui theo, rồi lên tiếng:

“Hoàng huynh, về vụ cá cược trước đây của chúng ta, thần đệ nhận thua.”

Hoàng đế đặt xuống ly rượu, quan sát thần sắc hắn rồi nói: “A Thiệu, cách biệt ba tháng, đệ hình như đã tiêu tụy hẳn. Thắng thua không còn quan trọng nữa. Trẫm há lại tham mấy món bảo vật đó của đệ? Lúc đầu chỉ là say rượu cao hứng, tìm chút trò tiêu khiển thôi. Đệ cũng đừng nên để trong lòng. Trẫm chỉ muốn biết những ngày qua đệ đã gặp phải chuyện gì?”

“Đệ đến Bái Tử Giáo, gặp Cổ Tịch Vân...” Hiên Viên Thiệu dừng lại, sau đó chua xót nói: “Và đã thật lòng thích y rồi. Vì vậy đệ không muốn cá cược nữa. Trái tim con người không phải đồ vật, không thể cá được. Đệ bằng lòng hiến tặng ngân kho toàn bộ bảo vật đệ đang có trong phủ, xin hoàng huynh ban cho đệ một đạo thánh chỉ.”

Hoàng đế suy nghĩ, hỏi: “Đệ muốn đạo thánh chỉ gì?”

“Thánh chỉ ban hôn cho đệ và Cổ Tịch Vân.”

Hoàng đế cười lớn, lắc đầu: “Đúng là tiểu đệ gan to ngạo khí lớn của ta. Có điều A Thiệu, chuyện này ta không giúp nổi đệ. Ban hôn thì có gì khó? Cái khó là Cổ Tịch Vân thuộc về giang hồ, xưa nay giang hồ và triều đình không chung đường, hắn sẽ không nghe theo hoàng đế như ta đâu.”

“Giang sơn này là của hoàng huynh, dù là người giang hồ thì cũng sống trên giang sơn của hoàng huynh, hoàng huynh hãy giúp đệ. Đệ không còn cách nào khác mới đưa ra thỉnh cầu này. Nếu hoàng huynh cũng không giúp đệ, đệ sẽ mất Cổ Tịch Vân, vậy thì thà rằng hoàng huynh ban chết cho đệ còn thống khoái hơn.”

“Cổ Tịch Vân lẽ nào giống như lời đồn đại, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam khiến cho đệ nhất kiến chung tình?”

“Đệ thích Cổ Tịch Vân nhưng không phải vì diện mạo của y. Đệ chỉ thích người mang cái tên Cổ Tịch Vân đó mà thôi.”

Hoàng đế gật đầu: “Nếu đệ đã nói vậy, trẫm thuận theo ý đệ ban hôn. Nhưng mà trẫm chỉ giúp đệ được bấy nhiêu, Cổ Tịch Vân có đồng ý hay không thì trẫm không ép buộc nổi.”

Hiên Viên Thiệu rời ghế, quỳ xuống khấu lạy: “Tạ chủ long ân.”

10. Chương 10: Hôn Lễ

Ba tháng sau, khi mà Hiên Viên Thiệu cho rằng cơn giận của Cổ Tịch Vân đã nguôi bớt, hoàng đế cử đại nội cao thủ đến trước tổng đà Bái Tử Giáo truyền ý chỉ ban hôn, nhưng năm ngày liên tiếp năm người đi đều không ai quay lại.

Hoàng đế nhận được tin ngao ngán nói với Hiên Viên Thiệu: “Đệ xem, Cổ Tịch Vân quả thật không thể động đến. Loại ý chí này cũng không ai dám đi truyền nữa.”

“Nhất định phải truyền, truyền đến khi nào Cổ Tịch Vân đồng ý mới thôi. Y chưa từng giết người không có lý do, đám cao thủ kia có lẽ chỉ bị nhốt lại thôi.”

“Đệ chắc chắn?”

“Thần đệ lấy tính mạng ra bảo đảm. Chính vì hiểu Cổ Tịch Vân, cho nên đệ không thể dừng lại. Nếu đệ không dùng cách cưỡng ép này trở lại bên cạnh y, đệ sẽ vĩnh viễn mất đi y.”

Ba tháng qua, Hiên Viên Thiệu vẫn đều đặn nhận được thuốc giải Huyết Diễm Tán mà Cổ Tịch Vân cho người mang đến phủ hấn. Tuy rằng đây chỉ là lời hứa từ trước giữa hai người, giáo chủ cao cao tại thượng như Cổ Tịch Vân không thể thất hứa được, nhưng nếu lòng không nghĩ đến nhau, sao còn muốn giữ một lời hứa? Hiên Viên Thiệu nhất định phải tranh thủ trước lúc tình cảm chưa lạnh nhạt mà hâm nóng lại.

Hoàng đế miễn cưỡng ban tiếp ý chỉ, đến ngày thứ hai mươi hai, Cổ Tịch Vân cuối cùng cũng trả số người đưa tin về. Y đồng ý tiếp chỉ, bảo họ không cần đến nữa.

Thiên hạ chỉ trong một ngày dậy lên cơn hỗn loạn. Mọi người bắt đầu đào xới về Hiên Viên Thiệu. Tự hỏi lục vương gia mà thánh thượng ban hôn với giáo chủ Bái Tử Giáo là người thế nào? Vì sao lại có đạo thánh chỉ hoang đường liên hôn giữa triều đình và giang hồ? Vì sao Cổ Tịch Vân băng lãnh kia lại nhượng bộ? Phải chăng Bái Tử Giáo đã bị triều đình mua chuộc? Rất nhiều câu hỏi trước là vì quan hệ của Cổ Tịch Vân và Hiên Viên Thiệu, sau là vì an nguy của giang hồ được đem đặt ra. Thị phi cứ thế không ngừng nổi dậy. Từ khắp các quán trọ tửu lâu, thậm chí trong những chỗ mua vui như kỹ viện cũng rầm rộ bàn tán.

Bỏ mặc tất cả huyên náo bên ngoài, hôn lễ giữa Cổ Tịch Vân và Hiên Viên Thiệu được tổ chức tại tổng đà Bái Tử Giáo. Cổ Tịch Vân vẫn một thân hắc y, lạnh lùng phiêu dật trong ngày hôn lễ. Hiên Viên Thiệu không trách cứ y. Hắn biết y không tình nguyện, chỉ vì không thích bị làm phiền nên mới đồng ý.

Cổ Tịch Vân không có trưởng bối. Hoàng đế cũng không dám đến tổng đà Bái Tử Giáo chứng hôn cho Hiên Viên Thiệu, các bá quan văn võ đều đồng loạt ngăn cản vì cho rằng quá nguy hiểm, vậy nên cao đường mà họ bá chỉ là một chữ Hỉ to tướng trong lễ đường. Không có khách khứa đến tham dự, nếu phải tính là khách thì chỉ có mỗi Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, ba vị đường chủ này. Hiên Viên Thiệu thở dài trong lòng. Bái Tử Giáo giáo đồ hơn vạn người, làm gì có chuyện không đủ người tham dự. Có lẽ Cổ Tịch Vân không thích ồn ào nên không gọi đến, hoặc y chỉ đang đối phó với một hôn lễ được sắp xếp, chẳng muốn phí tâm tư vào.

Bái đường xong, Niệm Nô đưa Hiên Viên Thiệu vào hỉ phòng. Hiên Viên Thiệu tự biết một khi dồn ép Cổ Tịch Vân thế này, những tháng ngày về sau sẽ rất khó sống, nhưng mà hắn không còn đường lui nữa. Ở trong hỉ phòng, Niệm Nô vui mừng nói với Hiên Viên Thiệu:

“Thiệu công tử, người thực sự nói được làm được, cuối cùng quay trở lại rồi.”

“Vui mừng chào đón ta ở đây chắc cũng chỉ có mình nha đầu ngốc người.”

Niệm Nô cười rộ như hoa: “Niệm Nô cũng là lần đầu tiên đến tổng đà. Lúc này Niệm Nô đã tranh thủ chạy vòng quanh xem, thì ra tổng đà được xây trên khối nham thạch khổng lồ. Thiệu công tử đi đứng nhất định phải cẩn thận. Người không biết chút võ nào, lỡ sẩy chân té xuống thì không còn cách cứu đâu.”

Hiên Viên Thiệu gật gù, hèn gì mà lúc này nhìn qua tấm khăn đỏ, hắn thoáng thấy có khói nóng bốc lên. Bái Tử Giáo đúng là nơi có một không hai.

Niệm Nô chỉ về phía hai cây nến đỏ, cầu nhàu: “Đám người hầu ở tổng đà thật vô dụng. Đem tân hôn mà lại quên thắp nến đỏ. Để Niệm Nô đi thắp lên.”

“Không cần. Tịch Vân không thích ánh sáng nhiều.”

Niệm Nô hí hửng nói: “Thiệu công tử, từ giờ người không thể gọi tên giáo chủ được nữa. Phải đổi cách xưng hô thành tướng công rồi.”

Nói xong, nàng chợt ngẫm nghĩ, lại cốc đầu mình: “Niệm Nô cũng không thể gọi là Thiệu công tử, phải gọi là giáo chủ phu nhân rồi.”

Cổ Tịch Vân đẩy cửa từ ngoài bước vào. Niệm Nô vừa thấy y liền nhún người: “Chúc giáo chủ và giáo chủ phu nhân bách niên hảo hợp.” Rồi lui ra khép cửa lại.

Cổ Tịch Vân chậm chậm bước lại bàn ngồi xuống, khung cảnh hết như lần đầu tiên họ gặp nhau. Đôi mắt y không vui cũng không buồn lướt qua Hiên Viên Thiệu trong bộ hỉ phục đỏ rực: “Lục vương gia, ta diện cùng ngươi đến bây giờ đã xem như rất nể mặt ngươi rồi. Nói đi! Mục đích của ngươi là gì?”

“Tịch Vân, ta yêu ngươi. Ta muốn cùng ngươi vĩnh viễn ở cạnh nhau.”

Cổ Tịch Vân xem như chẳng hề nghe thấy gì, lại hỏi: “Hoàng đế bảo ngươi thám thính Bái Tử Giáo?”

“Không phải!”

“Vậy ngươi rất hứng thú với khuôn mặt ta?”

“Không phải, Tịch Vân. Lần này ta không gạt ngươi.”

“Không muốn nói thì thôi.”

Cổ Tịch Vân không tin đứng lên, ý muốn ly khai. Hiên Viên Thiệu rút trủy thủ từ trong thắt lưng, rạch một nhát lên cổ tay mình.

“Tịch Vân, ta đã gả cho ngươi tức là người của ngươi. Ta sẽ không bao giờ phản bội hay lừa gạt ngươi. Nếu ngươi không tin ta, ngươi có thể giết ta ngay tại đây. Nhưng mà, ngươi ngàn vạn lần đừng nghi ngờ tình cảm của ta. Lúc xưa ta không nói ra thân phận cùng ngươi vì sợ nói rồi thì ngươi sẽ ghét bỏ ta. Nỗi sợ hãi của ta không hề sai lầm. Chẳng phải khi ngươi biết ta là ai, ngươi liền không muốn nhìn thấy ta nữa sao? Còn bây giờ ta phải dồn ép ngươi lấy ta, cũng không ngoài mục đích muốn ở cạnh ngươi. Nếu ta không làm vậy, ngươi sẽ đột nhiên tha thứ cho ta, để ta quay trở lại đây sao? Ngươi tự hỏi lòng mình đi. Nếu Hiên Viên Thiệu ta không chủ động bước về phía ngươi, liệu ngươi có bước về phía ta?”

Cổ Tịch Vân ngửi được mùi máu nên quay lại. Khóe mắt của y giật giật. Hiên Viên Thiệu tự gỡ khăn trùm đầu, giọng nghẹn ngào nói:

“Rượu hợp cần ngươi có thể không uống cùng ta. Khăn trùm đầu ngươi có thể không gỡ ra. Dù sao ta không phải nữ nhi, sẽ không câu nệ những điều lãng mạn này. Ta chỉ đơn giản muốn yêu ngươi, muốn về lại bên cạnh ngươi thôi. Ta dùng nửa đời còn lại của ta đổi lấy một lần tin tưởng nữa của ngươi. Tịch Vân, ngươi cho ta cơ hội được không? Chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Cổ Tịch Vân không trả lời mà chỉ đến gần Hiên Viên Thiệu, giắt trủy thủ trên tay hấn ném xuống đất. Vết cắt quả thật rất sâu, không phải là làm màu cho có. Cổ Tịch Vân điểm huyết trên tay Hiên Viên Thiệu để ngăn máu ngừng chảy, y xé màn giường bằng bó cho hấn, băng xong mới giải huyết rồi quay đi.

Hiên Viên Thiệu ôm chầm Cổ Tịch Vân lại từ phía sau: “Tướng công.” Hấn cảm nhận được cơ thể Cổ Tịch Vân run lên một cái, có lẽ bị hấn làm cho cảm động rồi. Vậy nên hấn thừa thắng xông lên, liên tục gọi “tướng công, tướng công” làm mềm lòng y.

Vành tai Cổ Tịch Vân ửng đỏ, Cổ Tịch Vân gỡ tay hấn ra bước thẳng, một lời cũng không lưu lại.

Hiên Viên Thiệu có hấn một gian phòng rộng rãi ở tổng đà Bái Tử Giáo, nhưng mà hấn lại dọn về Lộng Nguyệt Các ở như cũ, bởi vì tổng đà rất đông người ra vào, mà mỗi người ra vào vào đó gặp hấn liền thỉnh an chào hỏi, phiền đến sắp chết. Hấn chợt hiểu vì sao Cổ Tịch Vân phải dọn ra Lộng Nguyệt Các ở riêng. Y chắc cũng muốn được thanh tĩnh khỏi đám giáo đồ.

Niệm Nô chỉ về phía một thanh niên áo lam đang hồng hách đi cùng người hầu trong hoa viên, nói: “Hấn tên Ngải Đông, là nam sủng gần đây của giáo chủ. Tính tình cực xấu, ưa tỏ vẻ ta đây, Niệm Nô không thêm hàu hạ mà ném cho kẻ khác.”

Ở tại Lộng Nguyệt Các này, Niệm Nô tuy không có chức danh rõ ràng nhưng đều được đám người hầu kính trọng như tổng quản. Nàng nói một thì không ai dám nói hai. Sở dĩ Niệm Nô còn nhỏ tuổi mà oai danh lớn như thế đều vì nàng là người hầu thân cận của Cổ Tịch Vân, còn giỏi võ nhất trong đám người hầu. Từ sau

khi Hiên Viên Thiệu đến, Cổ Tịch Vân đưa nàng sang chỗ hắc. Ngoài mặt tuy Cổ Tịch Vân không nói gì, nhưng Niệm Nô thâm hiểu lòng dạ của giáo chủ không hẳn lạnh đến thế.

Hiên Viên Thiệu ngáp ngáp, đêm qua thức khuya chơi cờ với Niệm Nô, vậy mà sáng ra Niệm Nô vẫn căng tràn sức sống đi nói xấu người khác, hẳn lại buồn ngủ không thôi, xem ra người luyện võ đúng là có nhiều cái lợi.

“Chúng ta đến chào hỏi hắc đi.” Hiên Viên Thiệu nói.

Niệm Nô phàn nàn: “Làm gì có lẽ đó? Hắc mới phải là người chào hỏi giáo chủ phu nhân. Hắc cùng lắm chỉ là một nam sủng thôi.”

“Nhưng tướng công ta lại chung giường với hắc, không phải với ta.”

Từ hôm thành hôn đến giờ đã nửa tháng, đừng nói mặt mũi, ngay cả bóng lưng của Cổ Tịch Vân Hiên Viên Thiệu cũng không có cơ hội thấy qua. Còn người kia, hẳn là về đêm đều được y ôm ấp. Hắc không muốn ghen tị cũng không được.

Cổ Tịch Vân thậm chí giao lại phòng y cho Hiên Viên Thiệu ở, còn y thì dọn đến gian phòng phía Đông. Do Cổ Tịch Vân không thích quá nhiều ánh sáng, phòng y vốn nằm ở hướng Tây để tránh ánh nắng ban mai rọi vào gay gắt. Vì muốn tránh mặt Hiên Viên Thiệu, Cổ Tịch Vân chấp nhận đi xa đến chỗ suốt ngày ngập tràn ánh nắng, ý tứ ghét bỏ hẳn thế nào đương nhiên hẳn hiểu rất rõ.

“Giáo chủ phu nhân!” Niệm Nô thương xót thay cho hắc, nhất thời cũng không biết nói gì.

Hiên Viên Thiệu bước tới chỗ Ngải Đông, tươi cười hỏi: “Ngải công tử, người cũng có tâm tình đến ngắm hoa sao?”

“Ô, giáo chủ phu nhân, Ngải Đông thất lễ rồi.”

“Chúng ta đến đình ngồi nghỉ mát và nói chuyện một lát thế nào?”

Ngải Đông cười cười, hoàn toàn không đem vị giáo chủ phu nhân hữu danh vô thực này để vào mắt: “Ngải Đông chỉ muốn hái chút hoa thơm, giờ đã hái xong xin được phép về phòng. Ngải Đông phải dưỡng sức để còn hầu hạ tốt cho giáo chủ.”

“Vậy người cứ đi đi.”

Ngải Đông và người hầu vừa đi, Niệm Nô đã trách mắng: “Giáo chủ phu nhân xem, hắc chẳng coi người ra gì. Có cần Niệm Nô đi giáo huấn hắc một trận không?”

“Người giáo huấn hắc một, hắc sẽ mách lại tướng công mười, sinh ra tranh cãi thì không đáng. Cứ để hắc lộ hành đi, ngày sau tự có báo ứng. Nhưng mà, bốn chữ giáo chủ phu nhân này ta nghe rất không thuận tai, không thể sửa đổi được sao?”

Niệm Nô bĩu môi: “Vậy phải sửa thành gì a?”

Hiên Viên Thiệu nghĩ nghĩ, lắc đầu, chính hắc cũng không biết nên sửa thành gì.

11. Chương 11: Chuộc Lỗi

Trời mát, trăng thanh...

Cổ Tịch Vân và Ngải Đông đang vận động ê ê a a trong phòng thì Hiên Viên Thiệu chợt đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một đĩa bánh ngọt. Hắc tiến lại ghế ngồi rất tự nhiên. Cổ Tịch Vân vẫn giữ thói quen cũ, dù là đang ở thời khắc nóng bỏng như lửa đốt này cũng không bao giờ rời bỏ y phục, cứ như luôn cảnh giác có ai vào hành thích y thì y sẽ khỏi cần mặc lại y phục, trực tiếp nghênh chiến được. Ngải Đông thì hoàn toàn trống trơn từ đầu đến chân. Hiên Viên Thiệu vừa vào, Cổ Tịch Vân đã kéo chăn qua người Ngải Đông che kín, rồi hướng cặp mắt không mấy hoan nghênh gì về phía hắc.

“Tướng công, chàng cứ làm tiếp a, ta chỉ đến học hỏi Ngải công tử thôi, xem thử Ngải công tử có cách gì giữ chân chàng để ta bổ sung thiếu sót của bản thân.”

Cổ Tịch Vân nhấm mắt lại, day day thái dương rồi mở ra. Hiên Viên Thiệu bày ra vẻ mặt ngây thơ: “Tướng công, ta lại làm sai rồi sao? Lại chọc chàng giận à?”

“A Thiệu, người...” Cổ Tịch Vân chỉnh sửa lại y phục bước xuống giường, muốn nói gì đó nhưng kìm lại không nói. Ngải Đông bị quần thành một cục không dám hó hé, chỉ bất mãn trừng mắt với Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu đột nhiên cảm thấy tình huống này rất khôi hài. Hắn nhin cười, tới gần chọt chọt vào thắt lưng Cổ Tịch Vân, hỏi: “Ta sao á?”

Cổ Tịch Vân gạt tay hắn đi thẳng. Đây rõ ràng là trốn tránh.

Hiên Viên Thiệu mím môi, hai mắt vô tội nhìn Ngải Đông: “Ngải công tử, có phải ta làm phiền cuộc vui của người rồi không? Hay ta để đĩa bánh này lại chuộc tội nha.”

Hiên Viên Thiệu đặt đĩa bánh xuống giường rồi vô tư bỏ đi.

Cổ Tịch Vân đến suối nước nóng tắm. Y cởi bỏ y phục, vừa ngâm mình chưa lâu thì Hiên Viên Thiệu đến. Cổ Tịch Vân lật đật định lấy y phục thì bị Hiên Viên Thiệu cướp đi, đẩy sang một bên. Hắn cởi giày, ngồi trên một tảng đá ngâm chân.

“Tướng công, chàng làm ta buồn đấy. Mỗi lần ta đến thì chàng liền đi, cứ như ta là ma quỷ không bằng.”

“Người muốn gì?” Cổ Tịch Vân lạnh lùng nhìn hắn hỏi.

“Lại nữa, chàng chỉ hỏi được mỗi câu đó thôi sao? À...hay là chàng muốn trêu ta nói ra miệng. Thế thì ta nói cho chàng vừa lòng. Ta muốn chàng, tướng công. Trên trời dưới đất này, ta chỉ muốn mỗi Cổ Tịch Vân chàng. Nhìn thấy chàng, đầu óc ta liền mê mẩn, làm gì còn tỉnh táo mà nghĩ được mưu kế gì khác. Chàng đừng giữ thái độ đề phòng đó với ta.”

Cổ Tịch Vân thở mạnh, không thèm hỏi nữa mà chìa tay ra: “Trả y phục lại ta.”

Hiên Viên Thiệu bước xuống nước, không màng y phục thấm ướt. Hắn vừa tiến gần Cổ Tịch Vân vừa nói: “Tướng công, để ta kể chàng nghe một câu chuyện mà lúc nhỏ ta thích. Tương truyền rằng một hôm Sở Trang Vương thiết đãi các quan viên. Đang lúc rượu vào vui say thì gió thổi tắt nến trong phòng. Một quan viên đùa nghịch vấy áo người cung nữ, bị người cung nữ giạt đứt dải mũ. Người cung nữ tức giận đòi Sở Trang Vương phân xử. Sở Trang Vương nghĩ rượu vào loạn tính là lẽ thường, chưa phải làm ra gì nghiêm trọng nên có thể tha thứ được. Ông bèn ra lệnh cho toàn thể quan viên tự giạt đứt dải mũ, để khi đèn thấp lên không ai biết được vị quan nào đã làm ra chuyện xấu hổ đó. Hai năm sau, Sở Tấn giao chiến, có viên tướng nọ liều cả tính mạng kiên quyết bảo vệ Sở Trang Vương. Sau cùng Sở thắng, Sở Trang Vương mới biết viên tướng này chính là người năm xưa bị cung nữ giạt đứt dải mũ. Viên tướng cảm kích cái ơn khoan dung của Sở Trang Vương, bèn nhờ vào dịp này báo đáp. Ai trong đời mà chưa từng có lúc mê muội phạm phải sai lầm. Nếu chàng có khí độ của Sở Trang Vương, sao không thử xem ta có sự báo ân như viên tướng kia hay không?”

Đôi mắt đẹp của Cổ Tịch Vân hạ thấp xuống. Hiên Viên Thiệu không đoán ra Cổ Tịch Vân nghĩ gì, chỉ thấy y đột nhiên ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Thiệu.

“Lúc đầu, tại sao lại tiếp cận ta?”

Hiên Viên Thiệu khấp khởi mừng thầm. Cổ Tịch Vân chịu hỏi tức là hắn vẫn còn cơ hội.

“Vì thiên hạ đồn đại chàng rất đẹp. Ta có chút tò mò, có chút không tin, lại có chút hy vọng, nói chung là vì rất nhiều cảm xúc mà cảm thấy nên tự mình đi chứng thực một lần. Thế nhưng ta sợ rằng chưa nhìn thấy mặt chàng đã bị chàng giết, dù gì cũng nên mang cảm vệ quân theo bảo vệ cái mạng nhỏ này. Khi Thanh Long đường chủ bắt ta về đây, ta nghĩ mình nên trông đáng thương và khác biệt, vậy mới được chàng chú ý. Ta thừa nhận lúc đầu ta đã lừa gạt chàng, nhưng khi đó ta và chàng xa lạ với nhau, ta làm vậy là để phòng vệ. Từ lúc đem lòng thích chàng rồi, mỗi một giây mỗi một phút ta đều rất chân thành với chàng. Trời đất có thể chứng giám tấm lòng ta.”

Hiên Viên Thiệu đưa tay chạm vào mặt Cổ Tịch Vân, dùng bộ dạng yếu đuối nhất mà van nài: “Tướng công, chàng tha thứ ta, được không?”

Hiên Viên Thiệu vươn người định hôn Cổ Tịch Vân nhưng Cổ Tịch Vân liền né đi. Y đẩy Hiên Viên Thiệu sang bên, bước lại gần bờ lấy y phục mặc vào. Hiên Viên Thiệu đứng lại giữa dòng nước ngẩn ngơ. Chỉ thiếu chút nữa, một chút nữa thôi. Hiên Viên Thiệu đã thoáng thấy sự dao động trong ánh mắt Cổ Tịch Vân, vì sao đến phút cuối Cổ Tịch Vân lại thu hồi cảm xúc? Hắn nghĩ lại những câu vừa nói. Toàn bộ đều là sự thật, lẽ nào sự thật càng khiến Cổ Tịch Vân khó chấp nhận hơn?

Cổ Tịch Vân lại bẽ quan. Hiên Viên Thiệu biết bẽ quan chỉ là giả, tránh mặt hắn mới là thật. Niệm Nô lúc dâng trà cho Hiên Viên Thiệu, thấy Hiên Viên Thiệu buồn rười rượi liền hỏi: “Giáo chủ vẫn còn giận sao?”

Hiên Viên Thiệu thở dài thườn thượt nằm mọp xuống bàn, hẳn thật sự hết cách với Cổ Tịch Vân. Đúng lúc, Vũ Khang Y đi ngang trông thấy hắn và Niệm Nô hóng mát ở mái đình, bèn bước tới hỏi han.

Hiên Viên Thiệu không mấy chào đón, nói: “Người không ghét ta là người của triều đình sao? Nghe nói chính người vạch trần thân phận ta với Tịch Vân.”

Vũ Khang Y cười giả lả: “Cái này không nên trách ta. Ta là đường chủ của Bái Tử Giáo, chỉ tận trung với một mình giáo chủ. Dù ta có quý người bao nhiêu, cũng không thể che giấu cho người được. Huống hồ, nếu không nhờ ta, người đâu được danh chính ngôn thuận thành hôn với giáo chủ?”

“Là nhờ người sao?” Hiên Viên Thiệu mỉa mai hỏi. “Cách là tự ta nghĩ ra.”

“Người đừng nói chuyện hà khắc với ta. Dù gì chúng ta là đồng bệnh tương lân. Ta chưa chừng có thể giúp người làm hòa với giáo chủ.”

Hiên Viên Thiệu giơ tay ra trước, ý định từ chối rất rõ ràng: “Không cần, tự ta sẽ giải quyết.”

“Được được, nhưng nếu người cần gì thì nói ta một tiếng. Ta đi đến mật thất báo cáo vài việc với giáo chủ.”

Vũ Khang Y đứng lên lui ra. Niệm Nô tiếc nuối nhìn theo, nói với Hiên Viên Thiệu: “Chu Tước đường chủ nói đúng, ngài ấy không thể làm khác được. Chuyện điều tra là do giáo chủ chỉ thị. Giáo chủ phụ nhân đừng làm khó ngài ấy.”

“Ta biết, nhưng mà nhìn mặt hắn vẫn khiến ta khó chịu. Người nói xem, Tịch Vân có phải cả đời này cũng không tha thứ cho ta? Ta đã nói cạn cả nước bọt, gãy cả lưỡi rồi, giờ không biết còn làm được gì nữa.”

“Giáo chủ phụ nhân, lòng thành sẽ cảm hóa được cả sắt đá, huống chi giáo chủ là người, không phải sắt đá.”

Hiên Viên Thiệu ngẩng mặt nhìn Niệm Nô, có vài phần thấy an ủi. Máy khi mới nghe được nha đầu này nói một câu chí lý? Hắn không nên nản chí mà cần phải cố gắng hơn nữa. Dù Cổ Tịch Vân là sắt đá, hắn cũng sẽ dùng sự chân thành mài mòn. Chỉ cần đi thẳng về phía trước, con đường tự khắc sẽ hiện ra.

Hiên Viên Thiệu ngồi thẳng người dậy, dong đầy quyết tâm: “Người nói phải, cách này không được thì nghĩ cách khác. Ta không thể ngồi yên chờ kỳ tích tự giáng xuống được.”

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày Hiên Viên Thiệu đều cầm rễ ở trước cửa mật thất đợi Cổ Tịch Vân. Đợi đúng mười ngày thì Cổ Tịch Vân mới xuất quan. Lúc ấy, hắn đang say sưa ôm thạch đăng ngủ. Trời đã về đêm, sương xuống rất nhiều. Hắn mặc một bộ y phục bình thường, không mang theo áo choàng nên khó tránh khuôn mặt tái nhợt đi.

Cổ Tịch Vân đứng nhìn hắn một lúc lâu rồi nhìn trời. Những việc người này làm cho y, y đều thấy được. Thành ý muốn sửa sai của người này, y cũng cảm nhận được. Rõ ràng là bị người này cảm động sâu sắc rồi, nhưng lại không thể tha thứ, đến cuối cùng chẳng hiểu là vì sao? Khí độ như Sở Trang Vương, y tự thẹn không có được.

Cổ Tịch Vân lạnh lùng bước qua Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu đã tỉnh lại nhưng vẫn không mở mắt. Hắn chờ đợi Cổ Tịch Vân sẽ đến cạnh, đáng tiếc chỉ nghe được tiếng bước chân Cổ Tịch Vân ngày một rời xa. Lòng hắn tê tái như có trăm ngàn dao kiếm chém vào, cực kỳ thống khổ. Lát sau, Niệm Nô chạy đến đưa hắn về, nói là Cổ Tịch Vân cần dặn nàng làm vậy.

Hiên Viên Thiệu không bỏ cuộc, hấn lại bày cách mới. Nhắm lúc Cổ Tịch Vân đang ở trong phòng luyện thư pháp, Hiên Viên Thiệu ngồi lên một mỗm đá đầu ngọn gió tại hoa viên thổi khúc Việt Nhân Ca. Cổ Tịch Vân dừng viết, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếng tiêu truyền đến điệu luyện hoa mỹ, không còn cảm giác trống vắng lạc loài như lần đầu tiên Cổ Tịch Vân nghe Hiên Viên Thiệu thổi, tuy nhiên trong sự tinh tế lại có vài phần rối bời như chính tiếng lòng của người thổi.

Hiên Viên Thiệu dùng cách mưa dầm thấm lâu, thổi được vài hôm thì bị ho. Niệm Nô ngăn lại không cho hấn thổi tiếp nhưng hấn vẫn kiên trì: “Tịch Vân thích nghe thổi tiêu, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa sẽ khiến y động lòng.”

Hiên Viên Thiệu uống thuốc xong, cảm thấy không còn đáng ngại nữa, lại ra hoa viên thổi tiêu. Nửa chừng, trời đổ mưa, Niệm Nô giục hấn trở vào mái hiên nhưng hấn vẫn cố nán lại thổi cho hết khúc. Nàng bèn chạy đi lấy ô, vô tình gặp Cổ Tịch Vân và Vũ Khang Y vừa mới đi đâu về cùng nhau. Thì ra hôm nay Cổ Tịch Vân không ở trong phòng. Tiếng tiêu kia dù có tâm cách mấy thì y cũng không nghe được.

“Niệm Nô, toàn thân người sao ướt đẫm thế kia?” Vũ Khang Y quan tâm hỏi.

Niệm Nô xót xa nói: “Giáo chủ phu nhân ở hoa viên thổi tiêu, đột nhiên trời đổ mưa, ta đi lấy ô cho người.”

Cổ Tịch Vân nhìn chiếc ô nàng cầm, do dự rồi giành lấy: “Ta đi thay người.”

Niệm Nô và Vũ Khang Y nhìn nhau, cùng mừng thầm trong lòng.

12. Chương 12: Đồng Minh Mới

Khi Cổ Tịch Vân đến, Hiên Viên Thiệu đã ngồi trong hàng hiên tránh mưa. Hấn không ngờ đến nỗi dầm mưa cho bị bệnh. Giả bệnh kiêu đó thì Cổ Tịch Vân chẳng những không thương cảm mà còn ghét bỏ hấn thêm.

Hiên Viên Thiệu dựa hấn vào cây cột chống hiên, vắn vế cây bạch ngọc tiêu trên tay. Khối ngọc thanh lạnh mát rượi nhưng tâm hồn hấn lại buốt giá. Nếu ngay cả cách này cũng không khiến Cổ Tịch Vân cảm động, hấn phải chăng nên chủ động hơn, leo lên tận giường Cổ Tịch Vân giải thích? Hiên Viên Thiệu nghĩ nghĩ rồi lắc đầu. Cổ Tịch Vân không một cước đá bay hấn ra cửa mới lạ.

Cổ Tịch Vân chống chiếc ô xuống đất, đứng ở phía bên kia của hàng hiên cách Hiên Viên Thiệu tầm ba bước chân. Hiên Viên Thiệu nhìn sang chỗ y, đôi đồng tử chợt bừng lên niềm vui. Không biết Cổ Tịch Vân có chịu tha thứ cho hấn không, nhưng y đến đã là may mắn rồi.

Hiên Viên Thiệu đứng lên, nhích lại gần chỗ của Cổ Tịch Vân. Cổ Tịch Vân không nói gì, cũng không dịch chuyển đi nơi khác.

“Tướng công!” Hiên Viên Thiệu bẽn lẽn gọi, thấy Cổ Tịch Vân không phản ứng liền gọi thêm lần nữa to hơn: “Tướng công!”

“Người thật phiền!” Cổ Tịch Vân nhàn nhạt nói.

Hiên Viên Thiệu hơi ngả đầu dựa vào vai Cổ Tịch Vân, đợi một lúc vẫn không thấy Cổ Tịch Vân đẩy ra, bèn nói:

“Hôm qua ta đọc được một câu chuyện cảm thấy rất bi thương. Chuyện là Vệ Linh Công từng rất mực sủng ái một nam sủng gọi là Di Tử Hà. Khi tình cảm còn nồng nàn, Di Tử Hà ăn một nửa quả đào, trao cho Vệ Linh Công nửa còn lại, Vệ Linh Công khen Di Tử Hà thật lòng yêu thương ông, có món ngon liền nhin cho ông. Khi tình cảm đã phai nhạt, Vệ Linh Công lại oán Di Tử Hà khi quân, đồ đã chạm vào mà vẫn dám đưa cho ông. Sau đó, thu hồi hết mọi đặc ân trước đây, đuổi Di Tử Hà ra khỏi cung. Có thể thấy mọi việc trên đời, là công hay tội, đáng thưởng hay đáng phạt đều tùy thuộc vào tình cảm mà nhìn nhận. Khi còn yêu thương, lỗi dù to bằng trời cũng sẽ xem như lỗi nhỏ, khoan hồng bỏ qua. Khi hết yêu thương, lỗi dù nhỏ như hạt bụi cũng sẽ đào bới kỹ càng, nghiêm ngặt trừng trị.”

Hiên Viên Thiệu ngừng lại, quan sát sự im lặng của Cổ Tịch Vân rồi nói thêm: “Tướng công, ta sai rồi. Chàng muốn đánh, muốn phạt, ta đều nhận hết, nhưng xin đừng đối xử với ta như Vệ Linh Công lúc đã chán chường Di Tử Hà, bắt luận Di Tử Hà có làm gì đều thấy là y sai, lỗi ở y cả.”

“Ta không có khí độ như Sở Trang Vương, nhưng sẽ không giống Vệ Linh Công.” Cổ Tịch Vân bật chiếc ô ra, đưa tay choàng qua vai Hiên Viên Thiệu: “Ta đưa người về phòng.”

Dưới trời mưa, một thân hắc y và một thân lam y cứ vậy mà sóng đôi bên nhau suốt cả quãng đường. Khi về đến phòng Hiên Viên Thiệu, Cổ Tịch Vân bỏ chiếc ô ướt xuống cạnh bàn. Hiên Viên Thiệu nắm hai tay vào nhau, cúi đầu mím môi như chú mèo ngoan chờ đợi Cổ Tịch Vân làm gì đó. Thế nhưng Cổ Tịch Vân cái gì cũng không làm, khê vén những sợi tóc ướt của hắn ra sau, nói: “Người bảo ta muốn đánh, muốn phạt, người đều nhận hết?”

Hiên Viên Thiệu nuốt nước bọt. Hắn quả thực đã nói vậy, nhưng hắn không trông chờ Cổ Tịch Vân sẽ làm vậy, cùng lắm chỉ là muốn lấy được sự thương cảm của y thôi.

“Phải!” Hiên Viên Thiệu nhắm mắt gạt đầu đại. Lúc này mà lật lọng sẽ uống phí hết công sức vun đắp bao lâu nay.

Cổ Tịch Vân lấy ra một lọ sứ xanh: “Ta sẽ không đánh, cũng không phạt người. Đây là thánh thủy của Bái Tử Giáo, ta muốn người uống.”

Hiên Viên Thiệu trợn mắt nhìn Cổ Tịch Vân. Nếu hắn uống cái này vào, chẳng phải sẽ giống toàn bộ giáo đồ Bái Tử Giáo, cả đời bị khống chế sao? Hắn như vậy đâu thể xem là người yêu của Cổ Tịch Vân, xem là con rồi thì đúng hơn.

“Tướng công, chàng vẫn nghi ngờ ta sao?”

Cổ Tịch Vân không trả lời, chỉ gần giọng: “Uống hay không, ở hay đi, người tự chọn.”

Hiên Viên Thiệu run rẩy cầm lấy lọ sứ. Giữa việc bị thao túng cả đời và việc phải rời xa Cổ Tịch Vân, hắn nghĩ không quá khó để bản thân chọn lựa. Hắn đã lừa gạt Cổ Tịch Vân một lần, Cổ Tịch Vân không tin hắn nữa cũng là đúng thôi. Bất quá, năm dài tháng rộng, hắn dùng lòng thành chứng minh thì Cổ Tịch Vân sẽ hiểu được. Còn nếu phải rời khỏi Cổ Tịch Vân lúc này, ngay đến cơ hội để chứng minh hắn cũng không có.

“Ta uống. Vì chàng là tướng công của ta, chàng bảo ta chết thì ta cũng sẽ chết.”

Hiên Viên Thiệu mở nắp lọ, dùng cảm nốc cạn hết. Ánh mắt của Cổ Tịch Vân bỗng chốc trở nên ôn nhu, đem hắn sát sao ôm vào lòng.

Hiên Viên Thiệu bị Cổ Tịch Vân siết đến đau toàn thân nhưng vẫn không phàn nàn gì. Hắn vui vẻ tận hưởng hơi ấm Cổ Tịch Vân truyền sang và cố gắng hỏi: “Tướng công, chàng tha thứ cho ta rồi phải không?”

“Chỉ một lần này thôi, tuyệt đối không thể có lần sau.”

“Ta không dám nữa đâu!” Hiên Viên Thiệu cười khúc khích trong lòng ngực Cổ Tịch Vân. Chỉ một lần đã đủ khiến hắn thấy vi tróc vẩy rồi, còn có lần sau chính là cướp luôn mạng hắn. Càng nói, với tính tình băng lãnh cổ chấp của Cổ Tịch Vân, Hiên Viên Thiệu đoán nếu còn có lần sau, đời này của hắn và Cổ Tịch Vân coi như triệt để chấm dứt luôn, dù hắn có tự sát trước mặt y thì y cũng không bao giờ ngoảnh lại. Vừa nghĩ đến đây, Hiên Viên Thiệu đã thấy khuôn mặt.

Làm hòa mới được một ngày, Cổ Tịch Vân đã phải đi xa cùng Dạ Thuần Phong xử lý chút việc trong giáo phái. Mấy ngày sau, Vũ Khang Y nhân lúc nhàn nhã bèn đến Lộng Nguyệt Các thăm Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu tâm trạng đang vui, hốt nhiên cũng cảm thấy mặt của Vũ Khang Y dễ nhìn hơn, còn bảo Niệm Nô đi gọi nhà bếp làm thêm bánh đưa lên cho hắn.

“Giáo chủ phu nhân, người không còn giận ta nữa sao?” Vũ Khang Y cười hỏi. Bất ngờ ân cần rất dễ khiến cho người ta phải phòng bị.

“Tịch Vân không còn giận ta, ta liền không còn lý do giận người.” Hiên Viên Thiệu sờ sờ nắn nắn mấy cái bánh dẻo, cho rằng tất cả chúng đều dễ thương, không biết nên ăn cái nào trước.

“Kỳ thực ta sớm biết giáo chủ sẽ có ngày tha thứ cho người thôi.”

Vũ Khang Y buông ra câu này nhẹ tênh như một làn gió, lại khiến Hiên Viên Thiệu có chút không ưng ý ngược mắt lên. Hắn đã phải rất vất vả, hao mòn cả nội tạng mới khiến Cổ Tịch Vân lay chuyển, làm gì có chuyện ngồi không hưởng phúc lợi như Vũ Khang Y nói.

“Người chỉ giỏi nhìn kết quả rồi đoán bừa.”

“Lẽ nào người chưa từng hoài nghi tại sao giáo chủ lại đồng ý hôn sự với người? Vì người liên tục cho người làm phiền giáo chủ nên giáo chủ chịu không nổi mà chấp nhận đại sao? Thế thì người cũng quá xem thường giáo chủ rồi. Chuyện mà giáo chủ không muốn, dù có lấy mạng người cũng không làm người khuất phục.”

Hiên Viên Thiệu chớp mắt. Lời này cũng chưa hẳn vô lý. Hắn tập trung nghe Vũ Khang Y nói tiếp:

“Ta đoán là bởi vì trong lòng có người, nên ngài ấy mới chấp nhận. Chẳng qua, vì người từng lừa gạt ngài ấy, trái tim chấp nhận nhưng lý trí phản bác, dẫn đến ngài ấy đối xử với người xa cách. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Ai chẳng có lúc muốn làm việc gì đó, lại cảm thấy sai lầm, hoặc là sợ sai lầm mà không dám làm, tự dần vặt chính mình không buông bỏ được. Ái tình, so với những loại sự tình khác trong thiên hạ, càng là chuyện dần vặt nhất. Đặc biệt đối với người chưa từng thích một ai như giáo chủ, cũng là người mà trong mắt không chứa chấp nổi một hạt bụi, giáo chủ càng dần vặt, càng chứng tỏ giáo chủ thích người rất nhiều.”

Hiên Viên Thiệu bất ngờ nhận ra Vũ Khang Y không phải tình địch, cũng không phải kẻ thù, ngược lại rất đáng kết giao làm bằng hữu. Niệm Nô đúng lúc mang hai đĩa bánh tới. Hiên Viên Thiệu đặt sang phía Vũ Khang Y cả. Hắn cần phải kết nạp thêm đồng minh mới, làm lớn mạnh hơn thế lực của giáo chủ phụ nhân mới được.

“Vũ Khang Y, không biết những lời người suy đoán là đúng hay sai, nhưng bất luận thế nào, ta vẫn thích nghe. Ta quyết định rồi, chúng ta kết bạn đi.”

Hiên Viên Thiệu hướng sang Niệm Nô gọi nàng mang rượu tới. Niệm Nô vâng dạ đi nhưng cực kỳ khó hiểu về tính cách thay đổi thất thường của Hiên Viên Thiệu. Rõ ràng lúc trước khó chịu ra mặt với Vũ Khang Y, giờ đã hào hứng kết làm bằng hữu, còn chuyển đổi nhanh hơn nắng mưa trên trời.

Hai nam tử uống rượu, đương nhiên Niệm Nô cũng không tiện đứng hầu. Hiên Viên Thiệu cho nàng lui xuống, cùng Vũ Khang Y chén ngả chén nghiêng hơn một canh giờ thì bắt đầu tò mò chuyện của hắn.

“Chuyện giữa người và Dạ Thuần Phong tiến triển sao rồi?”

“Ta biết Thuần Phong thích ta, nhưng hắn ngại ta không phải nữ nhi. Nhà hắn đơn truyền nhiều đời, rất cần một nữ nhi khai chi tán diệp. Nếu hắn ở cùng ta, Dạ gia coi như tuyệt hậu. Đó luôn là rào cản giữa ta và hắn.”

Hiên Viên Thiệu ôm bầu rượu, mặt đỏ ửng lên: “Không phải khi thích một người thì cũng nên chấp nhận cả khiếm khuyết của người đó sao. Lấy Tịch Vân ra nói, y lạnh lùng như tảng băng vậy, không biết tình điệu là gì hết. Thế nhưng, vì ta thích y, cái gì cũng chấp nhận được cả. Thậm chí y có lạnh lùng hơn nữa thì ta vẫn cứ thích. Ta chính là thích Tịch Vân nhất trên đời này.”

Vũ Khang Y đã say khướt, không giữ thể thống gào to: “Chính phải. Thế nhưng tên khốn Thuần Phong đó lại nghĩ này nghĩ kia làm khổ ta suốt ngày. Ta đơn giản là thích hắn thôi mà. Ta đâu có làm gì sai? Mỗi lần nhìn thấy hắn âu yếm mấy nữ nhân khác, ta rất rất là đau lòng. Có lúc ta giận đến mức muốn biến hắn thành thái giám cho rồi.”

“Thái giám?” Hiên Viên Thiệu cười ha hả, đánh tay với Vũ Khang Y. “Bên cạnh hoàng huynh có rất nhiều thái giám, nhưng ta chưa thấy ai tuần tú như Dạ Thuần Phong hết. Nếu thêm hắn vào thì rất thú vị.”

“Người đang khen Thuần Phong của ta tuần tú, người cũng thích hắn sao?” Hai mắt Vũ Khang Y nổ đom đóm, bắt đầu khua tay múa chân. “Người không thể thích hắn, hắn là của riêng ta. Dạ Thuần Phong là của một mình Vũ Khang Y ta, ai cũng đừng mong giành lấy.”

“Ta không thèm giành. Ta chỉ cần có Tịch Vân là đủ rồi. Ta rất nhớ Tịch Vân, không biết khi nào mới chịu trở về nữa?”

“Hai người họ đến Giang Bắc, nơi đó mỹ nữ rất nhiều, sợ rằng sẽ ăn chơi quên đường về. Không nhớ chúng ta là ai đâu.”

Hiên Viên Thiệu đứng dậy đập bàn: “Tại sao người không nói sớm?”

Cổ Tịch Vân và Dạ Thuần Phong đứng lúc vừa trở về, nhìn thấy cảnh bát nháo này không khỏi ngao ngán. Hiên Viên Thiệu và Vũ Khang Y nói lớn đến mức họ cái gì cũng nghe thấy. Dạ Thuần Phong không dám nhìn nữa, sờ trán nói với Cổ Tịch Vân: “Giáo chủ, người mau đến tách bọn họ ra.”

“Của ai người nấy lo.”

Cổ Tịch Vân nói ngắn gọn. Y bước lại chỗ mái đình, không nhiều lời kéo tay Hiên Viên Thiệu bế lên rồi bỏ đi thẳng. Dạ Thuần Phong nhìn trời nhìn đất, thực sự hắn không muốn nhận món hàng còn lại nhưng bắt buộc phải bước đến. Vũ Khang Y say lúy túy ngã xuống ghế, nắm lấy vạt áo Dạ Thuần Phong, dụi mắt nhìn hai ba lượt rồi hỏi: “Thuần Phong, người về rồi sao?”

“Cho người ba giây, nếu không đứng lên thì sau này đừng mong ta nhìn đến mặt người nữa.”

Vũ Khang Y chống tay vào ghế định đứng lên nhưng trượt xuống. Vũ Khang Y làm thêm lần nữa vẫn thất bại, bèn ngồi bịch xuống đất không thèm di chuyển, bất mãn nói: “Người đừng nhìn mặt ta nữa, dù sao người cũng thích nhìn mấy nữ nhân xinh đẹp của người hơn.”

Dạ Thuần Phong thở dài, ngó quanh không thấy ai bèn dứt khoát bế luôn Vũ Khang Y lên, đi nhanh ra khỏi Lộng Nguyệt Các. Vũ Khang Y chéch choáng trong cơn say gọi: “Thuần Phong!”

“Im miệng đi. Người rất nặng.” Dạ Thuần Phong cau gắt nói. Nếu để người khác trông thấy hắn làm loại chuyện này, chắc là hắn sẽ đeo mặt nạ luôn như giáo chủ để khỏi mất mặt. “Người chỉ may mắn lần này thôi, lần sau còn dám uống say như vậy, ta nắm áo kéo lê người ra khỏi đây cho xem.”

“Được, Thuần Phong thích sao cũng được.” Vũ Khang Y không còn nghe rõ gì nữa, loáng thoáng trả lời đại rồi ngủ.

13. Chương 13: Bên Nhau Cả Đờ

Cổ Tịch Vân nhẹ nhàng đặt Hiên Viên Thiệu xuống giường, nhưng Hiên Viên Thiệu vẫn nắm chặt cổ áo y không buông: “Tướng công, ta rất nhớ người.”

Cổ Tịch Vân gật nhẹ: “Người nói nhiều lần rồi.”

“Nhưng người vẫn chưa trả lời ta.”

“Ta cũng nhớ người.”

Hiên Viên Thiệu dùng tay còn lại gỡ xuống chiếc mặt nạ của Cổ Tịch Vân và ném đi. Hắn nói trong hơi thở đậm đặc mùi rượu:

“Tướng công, ta không tin người. Người là tên khốn. Người lấy ta về nhưng lại bỏ rơi ta. Rượu hợp cần không uống, khăn trùm đầu không gỡ lên, thậm chí cũng không động phòng với ta. Người suốt ngày ở bên tên nam sủng Ngải...Ngải gì đó. Hắn có gì tốt đẹp hơn ta? Da hắn không trắng bằng ta, giọng nói cũng không hay bằng ta, vậy mà người vẫn qua đêm với hắn. Người có biết lúc người ôm ấp người khác, cõi lòng ta tan nát đến độ nào không?”

“Buông ta ra trước.” Cổ Tịch Vân đang cố gỡ tay Hiên Viên Thiệu ra khỏi cổ áo thì Hiên Viên Thiệu đột nhiên cắn má y. Cổ Tịch Vân chết sững nhìn Hiên Viên Thiệu. Hiên Viên Thiệu trừng mắt ngó lại y, bực dọc nói:

“Tên khốn Cổ Tịch Vân người, ta thích người nhiều như vậy, tỏ bày với người nhiều như vậy, nhưng người một lần đáp trả ta cũng chưa có. Người thậm chí chưa từng nói người thích ta. Khó nói với người vậy sao?”

Nói ra thì người mất hết mặt mũi sao? Vậy còn ta, ta nói bao nhiêu lần, phải mất bao nhiêu cái mặt mũi rồi?”

Cổ Tích Vân nhần nhin, vừa gỡ được tay Hiên Viên Thiệu ra chỗ này thì hấn lại nắm chỗ khác, cứ vậy mấy lượt, đến lúc mệt mỏi thì Hiên Viên Thiệu mới chịu nhắm mắt lại. Cổ Tích Vân kéo chăn đắp qua người Hiên Viên Thiệu, không ngờ Hiên Viên Thiệu đột ngột mở mắt ra, từ giọng hung dữ chuyển sang mềm mỏng: “Tướng công, chúng ta động phòng hoa chúc đi.”

Cổ Tích Vân hít sâu, yết hầu chập chờn dao động. Hiên Viên Thiệu vươn hai tay ôm cổ y lại, không cho y trốn tránh nữa: “Ta rất muốn...động phòng.”

Hiên Viên Thiệu tung chăn, rất tự nhiên cởi xuống y phục trên người. Hấn cảm thấy nóng bức và rạo rức khó tả.

“Để hôm khác.” Cổ Tích Vân cố ngăn hấn lại nhưng hấn vẫn chủ động lần tới, vừa buông màn giường vừa ngồi lên người y: “Tướng công, người ta chịu không được nữa rồi.”

Hiên Viên Thiệu nhào đến hôn Cổ Tích Vân. Cổ Tích Vân giữ tay ngang eo hấn, bỏ mặc không cản nữa. Hai cơ thể đã lâu không tiếp xúc với nhau quăn quýt như đôi rắn trên giường. Hiên Viên Thiệu nắm cổ áo của Cổ Tích Vân vạch ra trong lúc hôn. Cổ Tích Vân hơi ngỡ ngàng, vội tách khỏi môi hấn: “Không được!”

“Tướng công, sao có thể chỉ một mình ta cởi? Đêm nay, bằng mọi giá, chàng cũng phải cởi hết như ta.”

Cổ Tích Vân xoay người đè lại Hiên Viên Thiệu xuống giường.

“A Thiệu, không được bướng bỉnh.”

“Để xem ta nhanh hay chàng nhanh?” Hiên Viên Thiệu vẫn không đầu hàng, kiên quyết nắm lấy thắt lưng của Cổ Tích Vân, luồn tay vào trượt xuống.

Niệm Nô đến giờ phải vào phòng Hiên Viên Thiệu giúp hấn khêu đèn, vừa đến trước cửa đã nghe giọng giáo chủ gầm lên “Không được,” còn giáo chủ phu nhân thì cười vang “Cởi hết, phải cởi hết.” Niệm Nô ngập ngừng đứng lại, đỏ mặt quay đi. Đúng là một màn hoang đại khó tả.

Sáng sớm, Cổ Tích Vân đưa tay xuống giường nhật lại y phục. Lần đầu tiên trong đời, y làm tình với ai đó mà trên cơ thể không còn sót lại mảnh vải nào. Đây đều là nhờ phúc của Hiên Viên Thiệu ban cho.

Hiên Viên Thiệu nhào người, ngáp ngáp, lúc nhìn thấy bóng lưng của Cổ Tích Vân thì khê khàng ngồi dậy. Hấn hồn nhiên hỏi: “Tướng công, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Tích Vân liếc hấn, rất ư nghiêm túc nói: “Người cưỡng bức ta.”

Hiên Viên Thiệu nhin cười. Đêm qua đúng là hấn đã say, nhưng chưa say đến mức mất đi lý trí, mọi chuyện đều là tự biên tự diễn. Hấn đưa ngón tay miết nhẹ lên lưng áo Cổ Tích Vân: “Tướng công yên tâm. Ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng.”

Cổ Tích Vân cạn lời, quay lại nắm lấy tay Hiên Viên Thiệu. Lời nói trong lúc say tuy có hồ đồ, nhưng cũng chứa đựng vài phần thật lòng. Y đối xử với Hiên Viên Thiệu như vậy, khó tránh Hiên Viên Thiệu oán trách y. Mặc dù chính y cũng không muốn tổn thương Hiên Viên Thiệu, lại khó sửa đổi bản tính trời sinh. Y cân nhắc rồi nói:

“A Thiệu, nếu ta không thích người, ta sẽ không giữ người lại bên cạnh. Ta chỉ là không giỏi nói những lời lẽ mật ngọt. Thú thật thì cho đến giờ ta vẫn chưa quên được chuyện người từng gạt ta, nhưng ta tin người của hiện tại là thật lòng. Hãy cùng để thời gian chứng minh cho tình cảm của chúng ta.”

Hiên Viên Thiệu siết lại tay y: “Được, hãy ở bên nhau cho đến ngày thiên tàn địa tận.”

Mấy ngày sau, Cổ Tích Vân đang ở trong mật thất luyện công thì Hiên Viên Thiệu mang giỏ thức ăn bước vào. Sáng nay, Niệm Nô hí hửng báo tin với hấn Ngải Đông đã bị đuổi đi. Cổ Tích Vân cũng đã dọn về ở cùng phòng với hấn, đúng là chuyện hỉ liên đôi.

A Bảo đang cuộn tròn, nhìn thấy Hiên Viên Thiệu vào thì không thèm động đậy. Hiên Viên Thiệu lại gần vỗ về đầu nó. Khi chuẩn bị tâm lý kỹ càng nhìn lại, nó ngoài to lớn ra thì cũng không có gì đáng sợ lắm. Hiên Viên Thiệu ngồi yên chơi với nó, tránh không làm ảnh hưởng tới việc luyện công của Cổ Tịch Vân.

Ảnh Hưởng Tiêu Hồn mà Cổ Tịch Vân đang luyện có tất cả mười hai tầng. Cổ Tịch Vân đã bức phá được cảnh giới tầng mười một tiến nhập vào tầng cuối cùng, vậy nên không còn lo sợ bị dục hỏa thiêu thân. Có điều, tầng mười hai này so với tầng mười một càng khó khăn hơn, trước giờ chưa từng có vị giáo chủ nào của Bái Tử Giáo luyện thành. Cổ Tịch Vân thiên tư hơn người. Hiên Viên Thiệu tin rằng ngày y đột phá thần công không còn xa. Chỉ là kể cả khi Cổ Tịch Vân không luyện thêm, trong giới giang hồ bây giờ cũng không có được mấy kẻ dám đương đầu với y, cần gì phải vất vả như vậy? Một người không có chút võ công nào như Hiên Viên Thiệu rất muốn hỏi Cổ Tịch Vân câu này, bất quá Niệm Nô và đám đường chủ của Bái Tử Giáo đã trả lời thay Cổ Tịch Vân. Nhìn sắc mặt họ phần khởi khi biết được thần công của Cổ Tịch Vân lại gia tăng một tầng, còn luôn miệng tung hô “Giáo chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ,” Hiên Viên Thiệu chợt hiểu ra phải luyện thêm là vì bốn chữ “nhất thống giang hồ” kia.

Hiên Viên Thiệu chờ đến quá trưa thì Cổ Tịch Vân cuối cùng cũng chịu dừng lại. Cổ Tịch Vân nhìn sang chỗ Hiên Viên Thiệu: “Đã bảo người không cần mang thức ăn tới cho ta.”

“Nhưng ta thích, nhờ vậy có thể nhìn tướng công thêm một chút.”

Hiên Viên Thiệu mang giỏ thức ăn lại gần Cổ Tịch Vân, bày ra toàn món rau củ và háo hức đưa dưa cho y. Cổ Tịch Vân cầm lấy, ném thử một chút rồi nhả ra: “Đuối tên đầu bếp này đi.”

Hiên Viên Thiệu nhăn mặt, hai mắt ươn ướt nói: “Là ta làm đấy. Ta muốn tự tay chăm sóc tốt cho chàng, không ngờ lại tệ hại vậy.”

Cổ Tịch Vân ngắt má hân: “Suốt ngày chỉ biết làm nũng.” Rồi gấp sang đĩa khác, lại lắc đầu nhả ra.

“Muốn nấu ăn, ta gọi Vũ Khang Y đến dạy người.”

“Người ta là đường chủ một phái, chàng không thể tùy ý sai vặt được, còn gì là đại thể nữa?”

“Hắn vừa phá sập một kỹ viện nữa.” Cổ Tịch Vân nói. Hiên Viên Thiệu đoán là Dạ Thuần Phong lại ra ngoài chơi bời.

“Nhưng thế thì sao?”

“Hắn hết tiền, nhờ ta đền bù hộ.”

Hiên Viên Thiệu cười lém lỉnh. Ra là vậy a. Vì Vũ Khang Y mượn tiền Cổ Tịch Vân nên tướng công nhà hắn liền thừa dịp đem người ta ra làm nô bộc.

“Được, bảo hắn đến dạy ta. Chàng đoán xem, Dạ Thuần Phong và Vũ Khang Y, hai người bọn họ còn âm ỉ bao lâu nữa mới chịu về chung nhà?”

“Hiện tại cũng rất tốt. Dạ Thuần Phong là kiểu người hễ thích ai thì sẽ trêu đùa người đó.”

“A...” Hiên Viên Thiệu đột nhiên hiểu ra. “Nghĩa là Dạ Thuần Phong có ý đến kỹ viện là để chọc tức Vũ Khang Y sao?”

Cổ Tịch Vân gật nhẹ rồi đặt dưa xuống, quả thật là nuốt không nổi miếng nào. Hiên Viên Thiệu ôm cánh tay Cổ Tịch Vân, cười rạng rỡ: “May mà tướng công không có sở thích quái lạ đó. Ta thấy tội thay cho Vũ Khang Y, có điều đáng đời hắn. Ai bảo hắn cũng tự phụ vào cái mặt xinh đẹp của mình quá, còn bảo hắn đẹp hơn ta. Tướng công, chàng nói một câu công bằng xem, là hắn đẹp hơn hay ta đẹp hơn.”

Cổ Tịch Vân hạ thấp ánh mắt, dăm chiêu rồi nói: “Hắn đẹp hơn.”

Hiên Viên Thiệu lập tức bỏ tay y ra, phát câu đánh mấy cái: “Tướng công, chàng thế này còn quá đáng hơn Dạ Thuần Phong gấp trăm ngàn lần. Kể cả khi hắn thực sự đẹp hơn ta, chàng cũng phải nói dối dõ dằn ta chứ.”

“Ta không thích nói dối.” Cổ Tịch Vân trả lời, sau đó liền cau mặt: “Mà cũng không hân.”

“Nghĩa là chàng từng nói dối sao?”

“Có một lần.” Cổ Tịch Vân ái ngại đáp.

“Khi nào?”

“Lúc đưa lọ sứ xanh cho người và nói rằng đó là thánh thủy.”

Hiên Viên Thiệu nhích ra phía trước, ngồi đối diện với Cổ Tịch Vân: “Nếu đó không phải thánh thủy, vậy là gì?”

“Là thuốc bổ mà trước đó Vũ Khang Y đưa ta.”

“Chàng làm vậy để thử lòng ta?”

Cổ Tịch Vân lại gật đầu. Hiên Viên Thiệu nhìn chăm chăm Cổ Tịch Vân, nói: “Tướng công, chàng hư thật, không cho ta gạt chàng nhưng chàng lại gạt ta. Đáng bị phạt.”

“Phạt thế nào?” Cổ Tịch Vân nghiêm chỉnh hỏi.

Hiên Viên Thiệu cười khê, hôn lên môi Cổ Tịch Vân: “Phạt chàng ở bên ta cả đời.”

“Được!” Cổ Tịch Vân nhanh miệng đồng ý.

“Còn phạt chàng phải gọi ta là nương tử.”

Cổ Tịch Vân hơi khựng lại: “Ta phải luyện công tiếp.” Nói xong thẳng thừng nhắm mắt lại.

“Tướng công, ta bỗng dưng phát hiện ra, chàng cũng gian xảo không kém Dạ Thuần Phong.”

Hiên Viên Thiệu hậm hực giậm chân một cái rồi bỏ ra ngoài, ngay cả giỏ thức ăn cũng không thèm thu dọn.

Giang hồ đồn đại giáo chủ Bái Tử Giáo Cổ Tịch Vân bị triều đình ép hôn với lục vương gia Hiên Viên Thiệu, nhưng không lâu sau đó, lại nghe nói vị giáo chủ băng sơn lãnh diện kia đã đưa lục vương gia hồi phủ, giống như đang tận hưởng cuộc sống hôn nhân êm ái, không có vẻ gì là bị ép buộc.

Kỳ thực chuyện cũng không phức tạp đến thế. Sau khi Cổ Tịch Vân cho Hiên Viên Thiệu uống thuốc giải Huyết Diễm Tán lần cuối, Hiên Viên Thiệu vạch áo ra xem thì những đường gân máu đã hoàn toàn biến mất. Hắn hí hửng xin Cổ Tịch Vân về phủ vương gia lấy thêm chút đồ đặc. Cổ Tịch Vân nhân lúc rảnh rỗi, bèn đích thân đưa hắn đi. Lúc trước khi gả đến Bái Tử Giáo, Hiên Viên Thiệu mang theo tâm trạng thấp thỏm, không biết khi nào sẽ bị Cổ Tịch Vân ném đi nên cũng không dám khiêng vác gì nhiều.

Hiên Viên Thiệu đưa Cổ Tịch Vân đi vòng quanh phủ giới thiệu rồi cùng Cổ Tịch Vân đến thẳng phòng hắn. Hắn bình thường thích ngao du sơn thủy, sưu tầm bảo vật, căn phòng này nhiều lắm mỗi năm chỉ ở lại một, hai tháng là cùng. Cổ Tịch Vân ngồi xuống giường, nhìn thấy thảm trải giường thêu chỉ đỏ. Hiên Viên Thiệu vừa mở tủ lấy đồ đặc gom vào bao vải lớn, vừa giải thích:

“Là do nhũ mẫu quá cố của ta thêu. Khi ta còn nhỏ phụ hoàng mẫu hậu đều qua đời, hoàng huynh giao ta cho một nhũ mẫu nuôi nấng. Mấy năm trước, bà lâm bệnh nặng, đã tranh thủ những ngày tháng cuối đời thêu cho ta tấm thảm này, nói là quà mừng hôn lễ tương lai của ta. Ta nghĩ chuyện hôn lễ rất xa vời, cứ đem ra xài luôn cho rồi.”

Cổ Tịch Vân sờ tỉ mỉ vào đường thêu, nói: “Ta rất thích, mang nó cùng về.”

“Tướng công, ta tưởng chàng chỉ thích dùng đồ vật màu đen.”

“Nếu là quà của nhũ mẫu người, chúng ta nên thành tâm nhận lấy.”

Cổ Tịch Vân đứng lên, mở rộng cửa sổ nhìn ra ngoài. Một trận gió nổi lên, thổi mấy cánh hoa anh đào đại bay đến. Cổ Tịch Vân gơ tay ra đón lấy cánh hoa, thắc mắc: “Trong sân không trồng anh đào đại, chúng đến từ đâu?”

“À, là từ phủ của Lý viên ngoại gần đây. Nhà ấy có cô tiểu thư mới sáu, bảy tuổi gì ấy rất thích hoa này, trong vườn trồng đầy thành rừng, thỉnh thoảng sẽ bay tới chỗ ta. Tướng công, chàng thích sao?”

“Không!” Cổ Tịch Vân đáp rồi nghĩ ngợi, vành môi hơi nhếch lên một chút, sau đó chậm rãi hạ xuống. Y xoay người, dựa lưng vào cửa sổ, khép hờ bàn tay đang nắm lấy cánh hoa:

“Ta cũng muốn có một bé gái.”

Hiên Viên Thiệu sững sốt, ngây người, rồi cười khổ: “Ta kiếm đâu ra bé gái cho chàng hả tướng công?”

“Chúng ta nhận nuôi là được. Tên của bé gái ta cũng nghĩ sẵn rồi, gọi là Đào Nhi đi.”

“Nghe theo tướng công. Ta là người của chàng mà.”

Cổ Tịch Vân thả tay cho cánh hoa anh đào đại bay đi, khẽ gọi: “Nương tử, đến đây!”

Hiên Viên Thiệu bỏ xuống hết mọi thứ, lập tức chạy lại sà vào lòng Cổ Tịch Vân. Ngọt ngào làm sao cho tiếng gọi “nương tử” kia.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-dai-nhan-tha-thu-ta>